

பதின்மூன்று சக என்றவர்கள் பதின்மூன்றையே இல்லாதொழிக்க முயல்வதா?

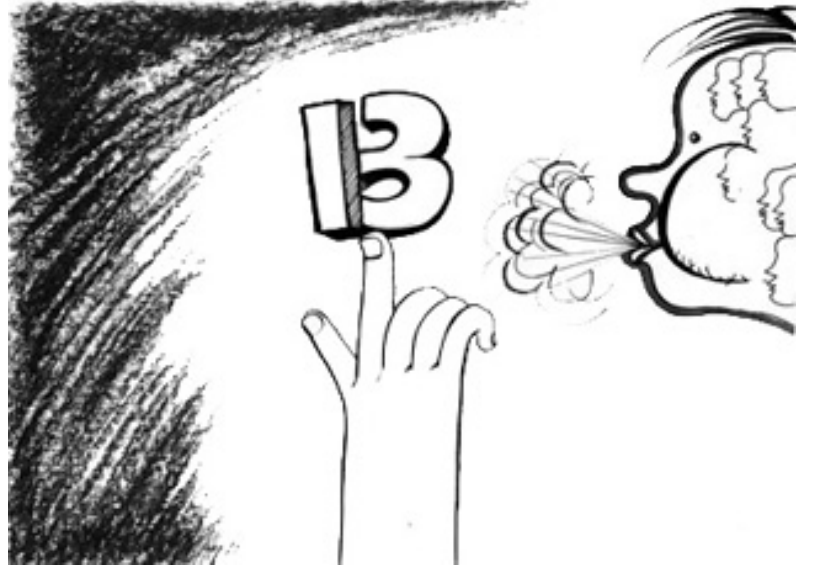
இலங்கை அரசியல் அமைப்பின் 13வது சரத்தை (1987இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையின் விளைவாக மாகாணசபைகளை அமைக்கும் நோக்கில் அரசியல் யாப்பில் செய்யப்பட்ட திருத்தம்) நீக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அரசாங்கத் தரப்பைச் சேர்ந்த சிலர் முன் வைத்திருக்கின்றனர்.

குறிப்பாக ஜனாதிபதியின் சகோதரரும், பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளருமான கோத்தபாய ராஜபக்ச, ஜாதிக ஹெல உருமயவின் தலைவரும், அமைச்சருமான சம்பிக்க ரணவக்க, தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரும் அமைச்சருமான வீமல் வீரவன்ச ஆகியோர் இந்தக் கருத்தை முன்வைத்ததுமல்லாமல், அது பற்றி தீவிரமான பிரச்சாரங்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

இவர்களது கோரிக்கை குறித்து கருத்து வெளியிட்ட ஜனாதிபதியின் இன்னொரு

சகோதரரும், அரசாங்கத்தில் சக்தி வாய்ந்த பொருளாதார அமைச்சுப் பதவியை வகிப்பவருமான பசில் ராஜபக்ச, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு அரசியல் அமைப்பின் ஏதாவது ஒரு சரத்து இடையூறாக இருக்குமாயின், அதை நீக்குவதற்கு அரசாங்கம் தயாங்காது எனத் தெரிவித்திருக்கிறார். அத்துடன் இந்தக் கோரிக்கை குறித்து கருத்துத் தெரிவித்த ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச, 13வது சரத்தை நீக்குவது குறித்து பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவே முடிவு செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

13ஆவது திருத்தச்சட்டத்தை நீக்கும்படி அரசாங்கத்தின் முக்கிய புள்ளிகள் சிலர் விடுத்த வேண்டுகோளும், அதற்கான அரசு உயாப்பிடத்தின் பிரதிபலிப்பும், ஒரு சந்தேகத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளது. அதாவது 'யானை வரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே' என்பது போல, 13ஆவது திருத்தத்தை அரசியல் அமைப்பில் இருந்து நீக்கும் முடிவை ஏற்கெனவே அரசாங்கம் எடுத்துவிட்டு, அதை அரங்கேற்றுவதற்கான ஒத்திகையை இப்பொழுது நடாத்துகிறதோ என்று கருத்தத் தோன்றுகிறது. 'அரசாங்கம் 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நிச்சயம்

நீக்கியே தீரும்' என்ற அமைச்சர் வீமல் வீரவன்சவின் திடமான நம்பிக்கையும், இதற்குக் கட்டியம் கூறுவதாகவே அமைந்துள்ளது.

சரி, இந்த 13வது திருத்தச் சட்டத்தை நீக்கக் கோருபவர்கள், அதற்கான காரணமாக என்ன விடயங்களை முன் வைக்கின்றனர்?

இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட மாகாணசபைகள் அதற்குரிய அதிகாரங்களுடன் செயற்படுமாக இருந்தால், அது நாட்டைப் பிரிவினைக்கு இட்டுச் சென்றுவிடும் என்பதுதான், அது உருவாக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து சிங்கள இனவாதிகள் செய்துவரும் பிரச்சாரமாகும். அத்துடன் இந்தச் சட்ட மூலம் இந்தியாவினால் இலங்கை மீது பலவந்தமாகத் திணிக்கப்பட்டது என்ற காரணமும் முன் வைக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதி கூட இந்திய ஊடகம் ஒன்றுக்கு அளித்த செவ்வியல் இந்தக் கருத்தை முன்வைத்திருக்கிறார்.

ஆனால் இவர்கள் வாதிப்பது போல், இந்தியா பலவந்தமாகத் திணித்தது என்பதை விட, தமிழ்

தொடர்ச்சி 15ம் பக்கம் பார்க்க...

நாறு சிந்தனை மலரட்டும்

அரசாங்கத்துக்கும் பிரதம நீதியரசருக்கும் இடையிலான பிரச்சினை சுமுகமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும்

இலங்கையில் அரசாங்கத்துக்கும் பிரதம நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்கவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முறுகல் நிலை, இப்பொழுது அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான குற்றவியல் பிரேரணையாக (Impeachment) பாராளுமன்றத்தில் உருவெடுத்துள்ளது. அரசாங்கத்துக்குப் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றிலிரண்டு பெரும்பான்மை இருப்பதால், அந்தப் பிரேரணை தடங்கல் ஏதுமின்றி நிறைவேற்றப்பட்டு, பிரதம நீதியரசர் பதவி நீக்கப்படுவது பெரும்பாலும் உறுதியாகும். பதவி பறிபோவதைத் தவிர, மேலதிகமாக அவர் மீதான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு தண்டனைகள் ஏதும் வழங்கப்படுமா என்பது, இலங்கையின் அரசியல் சாசனத்தை நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

தற்பொழுது பிரதம நீதியரசருக்கு எதிராக அரசாங்கம் முன்வைத்துள்ள பத்துக்கும் மேலான குற்றச்சாட்டுகளில், அவரது 20 வரையிலான வங்கிக் கணக்குகள், வெளிநாடொன்றில் வீடுகள் வாங்கியது, நீதித்துறையில் தகுதியற்றவர்கள் அல்லது தனக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு நியமனங்கள் வழங்கியது, சில நீதியரசர்களை பழிவாங்கியது என சில பாரதூரமான குற்றச்சாட்டுகள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசாங்கம் முன்வைத்துள்ள குற்றச்சாட்டுகள் உண்மையானால், அது மிகவும் பாரதூரமான விடயமாகும். ஏனெனில் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகியிருப்பவர் ஒரு சாதாரண நீதிமன்ற நீதிபதியோ அல்லது மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதியோ அல்ல. இலங்கை நீதித்துறையின் மணி முடியாகத் திகழும் பிரதம நீதியரசர். பிரதம நீதியரசர் தவறு செய்திருந்தால், அது முழு நீதித்துறை மீதும் மக்களுக்கு நம்பிக்கையின்மையை ஏற்படுத்தும்.

அதேவேளை, அரசாங்கத்துக்கும் பிரதம நீதியரசருக்கும் இடையிலான மோதலுக்கு வேறு சில காரணங்களுக்கும் கூறப்படுகின்றன. அதாவது அரசாங்கத்துக்கு மிகவும் தேவைப்படுகின்ற 'திவிநெகும்' (வாழ்வின் எழுச்சி) போன்ற சில சட்ட மூலங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கம் சுலபமாக நிறைவேற்ற முடியாதபடி, (எதிர்க்கட்சியினரின் விருப்பப்படி?) பிரதம நீதியரசர் தடங்கல்களை உருவாக்கியபடியால் தான், அரசாங்கம் அவர் மீது குற்றவியல் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்துள்ளது எனக் கூறப்படுகிறது.

இந்தக் குற்றச்சாட்டை முன் வைப்பவர்கள் பெரும்பாலும் எதிர்க்கட்சியினரும், புலி சார்பு ஊடகங்களும், இந்த அரசை எப்படியும் கவிழ்த்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக பல்வேறு அரங்குகளில் வேலை செய்யும் சில வெளிநாட்டுச் சக்திகளுமாகும். குறிப்பாக புலி சார்பு அல்லது தமிழ் தேசியவாத ஊடகங்கள், 'அரசாங்கம் நீதித்துறையிலும் தனது தாக்குதலை ஆரம்பித்துவிட்டது' என்ற தமது வழமையான தோரணையில் எழுதி வருகின்றன. அவை எப்பொழுதுமே ஒரு விடயத்தின் முழுமையான அம்சங்களைக் கவனத்தில் எடுக்காமல்,

தமது விருப்பத்துக்காகப் பிரச்சாரம் மேற்கொள்வது வழமை என்றபடியால், அப்படி எழுதுகின்றன. ஆனால் இலங்கையில் நடப்பதை முழுக்க முழுக்க நீதித்துறைக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான மோதல் என்று சொல்ல முடியாது. அது பிரதம பிரதம நீதியரசர் சம்பந்தப்பட்ட விடயமாகும். அதனால்தான் இந்தப் பிரச்சினையில் தலையிடாமல் ஓதுங்கியிருப்பது என, இலங்கை நீதியரசர்கள் சங்கம் தீர்மானித்துள்ளது.

அதேவேளையில், பிரதம நீதியரசர் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக வழங்கிய தீர்ப்புகளில் அரசியல் உள்நோக்கம் இருந்திருந்தாலும் கூட (அப்படி இருப்பது புதுமையானது அல்ல என்பதை, முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் தனது பதவிக் காலத்தில் வழங்கிய தீர்ப்புகள் தொடர்பாகத் தற்பொழுது தெரிவித்து வரும் கருத்துக்கள் நிரூபிக்கின்றன), இலங்கையில் நடைமுறையில் இருக்கின்ற சட்டங்களின் அடிப்படையில் அவர் அந்தத் தீர்ப்புகளை வழங்கியிருந்தால், அவற்றை சட்ட அடிப்படையிலேயே அரசாங்கம் அணுக வேண்டும். அதைவிடுத்து அரசியல் பலத்தைக் கொண்டு அல்லது பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையின் அடிப்படையில் அதைக் கையாள முற்படுவது தவறானது.

பிரதம நீதியரசரை நியமிப்பது மட்டுமின்றி, அவர் தீர்ப்புகள் வழங்குவதற்குப் பயன்படுத்தும் அனைத்துச் சட்டங்களையும் கூட, மக்களின் அதியுயர் சட்டவாக்க சபையான பாராளுமன்றமே உருவாக்கக்கின்றது. எனவே அரசாங்கத்துக்கு எதிராக நீதித்துறை செயற்படுவதற்கும், நீதித்துறைக்கு எதிராக அரசாங்கம் செயற்படுவதற்கும் சுதந்திரம் இருந்தாலும், தார்மிக அடிப்படையில் பார்க்கையில் தற்போதைய மோதல், ஒருவர் தன் கைகளாலேயே தன் கண்களைக் குத்துவது போன்ற நடவடிக்கை இது.

எனவே அரசாங்கத்துக்கும் பிரதம நீதியரசருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள தற்போதைய பிரச்சினையில் பாரதூரமான குற்றங்கள் அடிப்படையாக இருக்காமல், இரு தரப்பிலும் அரசியல் உள் நோக்கங்கள் காரணமாக இருக்குமாக இருந்தால், இரு தரப்பும் பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடனும், விட்டுக் கொடுப்பதும் இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்வது, நாட்டுக்கும், அரசுக்கும், நீதித்துறைக்கும் நல்லது.

*

வானவில்

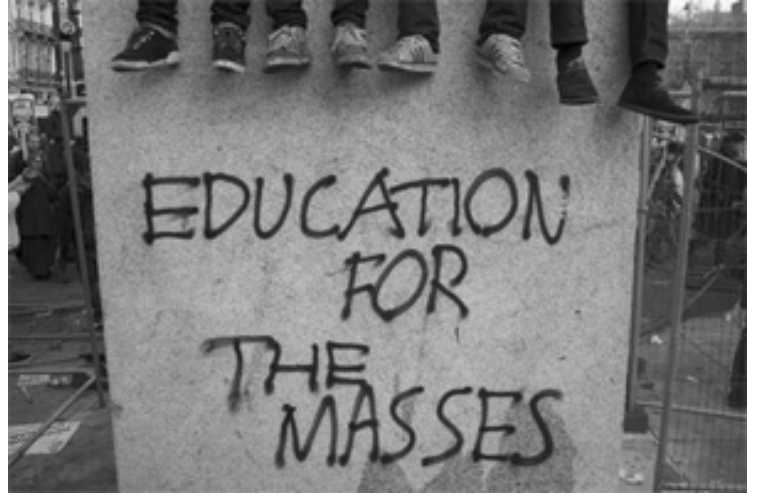
தொடர்பு முகவரி: 'வானவில்' இதழுக்கு ஆக்கங்களை அனுப்ப விரும்புவவர்களும், இதழ்களைப் பெறவிரும்புவவர்களும் மற்றும் அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும் பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

sunvaanavil@gmail.com

‘வர்க்க சமுதாயத்தில் கல்வியின் அடிப்படையும் நோக்கமும்’ என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்ததின் பின்னால், ‘கவனி’யின் இந்த இதழில் சோசலிச சமுதாயத்தில் கல்வியின் நிலைமையும் பாத்திரமும் என்ன? என்பதைப் பற்றி ஆராய்தல் நன்று.

ஆனால் தெளிவான ஒரு கருத்தைப் பெறுவதற்காக முதலில் சோசலிசம் என்றால் என்ன? என்பதை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இன்று இலங்கையில், சோசலிசம் என்றால் என்ன என்பது பற்றி அதிகமான குழப்பங்கள் நிலவுகின்ற காரணத்தால் இது அவசியமாகும்.

உற்பத்திக் கருவிகளின் மீதான அரசின் கட்டுப்பாடோ அல்லது உற்பத்திக் கருவிகளை அரசுடமையாக்குவதோ கூட சோசலிசமாகாது. அரசு யாருடையது? என்பதே கேள்வியாகும். அரசு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினுடையதாக

சோசலிச சமுதாயத்தில் கல்வி

- மு.கார்த்திகேசன் -

இருந்தால், அது முதலாளித்துவ சமுதாயமாகும். அரசு தொழிலாளி வர்க்கத்தினுடையதாக இருந்தால் மட்டுமே, சமுதாயம் சோசலிச சமுதாயமாக இருக்க முடியும்.

இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் கல்வி சமுதாயத்தின் வர்க்க குணம்சத்திலிருந்து தனித்துவமானதாக இருக்காது இருக்கவும் முடியாது. முதலாளித்துவத்தின் கீழ், முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆட்சியை நிலை நிறுத்தும் சாதனமாக கல்வி செயல்படுகிறது. சோசலிசத்தின் கீழ், ஆளும் வர்க்கமாகிய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்காக கல்வி சேவை புரிகிறது.

இந்நிலையில் சோசலிசத்தின் எதிரியாகிய முதலாளி - அதாவது தன்னை ஜனநாயகவாதி என்று கூப்பிட விரும்புகின்ற இம் முதலாளித்துவவாதி, “அப்படியானால் பிறகு என்ன வித்தியாசம்? இவ் இருவிதமான கல்வி அமைப்பிலும் பாகுபாடு உண்டல்லவா? சோசலிசக் கல்விக்காக வக்காலத்து வாங்கப்படுகின்ற மேன்மை எங்குள்ளது?” என்று கேட்கலாம்.

இதற்கான பதில் மிகவும் இலகுவானது. இது எண்ணிக்கையிலேயே காட்டக்கூடியது. முதலாளித்துவக் கல்வி, சனத்தொகையில் 10 வீதத்தின் நலன்களுக்காக மட்டும் சேவை செய்யும் அதே வேளையில், சோசலிசக் கல்வி சனத்தொகையின் 90 வீதத்தினரின் நலன்களுக்காகச் சேவை செய்கிறது.

தொகையில் மாத்திரமின்றி தரத்திலும் சோசலிசக் கல்வி உயர்ந்தது. பத்து வீதத்தினரின் ஆட்சி ஜனநாயகமற்றது, அடக்குமறையானது, யுத்தங்கள் நிறைந்தது, அழிவானதும் கூட. அதே வேளையில் தொண்ணூறு வீதத்தினரின் ஆட்சி ஜனநாயகமானது, கொடுமைகளிலிருந்து விடுவிப்பது, சமாதானம் நிறைந்தது, சிருஸ்டிகரமானது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், இந்த இருவகைக் கல்விக்குமிடையிலான தர

வித்தியாசம், குருவிச்சைக்கும் மாமரத்துக்குமிடையிலான வித்தியாசம் போன்றது. இந்த வித்தியாசம் - இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால் இந்த முரண்பாடு, ஒவ்வொரு விசயங்களிலும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அநேகமாகத் தனியார், பொதுப் பாடசாலைகள் என இரட்டையமைப்பைக் கொண்ட பாடசாலைகள் உண்டு. தனியார் பாடசாலைகள் நல்ல வசதிகளைக் கொண்டிருப்பதோடு, பணக்கார ஆளும் வர்க்கத்தினரின் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமே உரியதாயிருக்கின்றன. பொதுப் பாடசாலைகள் கட்டிடங்கள், ஆசிரியர்கள், உபகரணங்கள், கல்வி வசதிகள் என்பனவற்றைப் பொறுத்தவரையில், தனியார் பாடசாலைகளை விடத் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பதால், அதிகப்படியான பிள்ளைகள் இந்தத் தாழ்வான கல்வியோடு திருப்தியடைய வேண்டியிருக்கிறது.

எழைக்கும் பணக்காரனுக்குமிடையிலான இந்த இடைவெளி - ஆளப்படும் வர்க்கத்திற்கும் ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் இடையிலான இந்த இடைவெளி சோசலிசத்தின் கீழ் நீக்கப்பட்டு விடும். தனியார் பாடசாலைகள் இல்லாமல் செய்யப்படுவதோடு, சகல பாடசாலைகளையும் அரசே கையேற்று நிர்வகிக்கிறது. புதிய பாடசாலைகளையும் அரசுதான் கட்டுகிறது.

மத ஸ்தாபனங்கள் பாடசாலைகளை உடமையாகக் கொண்டிருப்பதாலும், நடாத்துவதாலும், மதத்தின் அடிப்படையிலான பாரபட்சத்திற்கு இது இன்னொரு மூல காரணமாகின்றது. சோசலிசத்தின் கீழ், பாடசாலைகள் அரசுடமையாக்கப்படுகின்ற காரணத்தால் இத்தகைய பாரபட்சங்களும் நீக்கப்படுகின்றது. அது மட்டுமல்ல, மத சம்பந்தமான விவகாரங்களுக்கு அங்கு எந்தவிதமான இடமும் அளிக்கப்படுவதில்லை. அவைகள் பாடசாலைகளிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அவற்றிற்குத் தகுந்த இடங்களாகிய வீடோ,

தேவாலயமோ, கோவிலோ அல்லது மசூதியோ, எதுவானாலும் அவற்றின் எல்லைகளுக்குள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. அதற்குப் பதிலாகச் சகல மாணவர்களுக்கும் சமுதாய வளர்ச்சி பற்றிய விஞ்ஞானம் போதிக்கப்படுகின்றது.

அத்துடன் தற்போதைய வர்க்க சமுதாயம் ஆண் அதிகாரம் செலுத்தும் சமுதாயம் ஆகும். எனவே கல்வியிலும் ஆண் - பெண் என்ற வேறுபாடுகள் காட்டப்படுவதோடு, பெண் பாலார்க்கு எதிரான பாரபட்சமான போக்குகளும் நிலவுகின்றன. சோசலிசத்தின் கீழ், கூட்டுக் கல்வியமைப்பு முறை இரு பாலார்க்குமீடையான பாரபட்சத்திற்கு முடிவு கட்டுவதோடு, கல்வியின் சகல மட்டங்களிலும் இரு பாலார்க்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறது.

வர்க்க சமுதாயத்தின் இன்னுமொரு அம்சம் தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் மீது அடக்குமுறையை மேற்கொள்ளுகின்ற இன, மொழி, தேசிய பாரபட்சங்களாகும். சோசலிசத்தின் கீழ் இத்தகைய பாரபட்சம் ஒழித்துக் கட்டப்படுவது மாத்திரமின்றி, அரசு கல்வி வசதி படைத்த சமூகத்தின் அல்லது இனத்தின் முன்னேறிய பிரதேசத்தின் மட்டத்தை பின் தங்கிய பிரதேசங்கள் எட்டிப் பிடிப்பதற்காக அவற்றின் கல்வியின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துவதில் விசேச கவனமும் செலுத்துகிறது.

இப்படியாக சோசலிசம் ஒரு சர்வ விபாகமான, ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட, விஞ்ஞானபூர்வமான அமைப்பைக் கொண்ட கல்வியை இன, மொழி, சாதி, தேசிய அல்லது ஆண் - பெண் பாகுபாடு என்ற எவ்வித பேதமும் இன்றி சகலருக்கும் சமசந்தர்ப்பங்களுடன் வழங்குகிறது.

'கல்வி இளைஞர்களுக்கு மட்டுமே தான்' என்ற எல்லை வரம்புகளுக்குள் அது உட்படுத்தப்படுவதில்லை. வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குக் கூட கல்வி வசதி தரப்படுகிறது. ஏனெனில் முதலாளித்துவத்தின் இன்னுமொரு சாபக்கேடான எழுத்தறிவின்மையை ஒழித்துக்கட்டுவதை தனது முதல் கடமைகளுள் ஒன்றாகச் சோசலிச அரசு கையேற்கிறது.

மேற்கூறப்பட்ட மாற்றங்கள் ஆழமானவையென்றாலும், இவை மட்டும் கல்வியிலே புரட்சியை உண்டுபண்ணமாட்டா. அடிப்படையானது என்னவெனில், கல்விக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பேயாகும். புராதன சமுதாயத்தில், ஆதிகாலக் கம்யூனிசக் காலகட்டத்தில் வர்க்கங்கள் இருக்கவில்லை. வாழ்வதற்காக சகலரும் உழைக்க வேண்டியிருந்தது. உழைப்பது வாழ்வின் நியதியாக இருந்தது. அத்துடன் சிறுவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்வதன் மூலமோ அல்லது புத்தகங்களைப் படிப்பதன் மூலமோ வேலை செய்யப் பழகிக் கொள்ளவில்லை. வேலை செய்வதின் ஊடாகவே வேலை செய்யப் பழகினார்கள். இப்படிக்கல்வி உழைப்புடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. கல்விக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான இந்த இணைப்பு சமுதாயத்தில் வர்க்கங்கள் தோன்றிய போது உடைந்தது.

ஆகவே சோசலிசத்தின் கீழ் - வர்க்கங்களற்ற சமுதாயத்தையுடைய, விஞ்ஞானபூர்வமான கம்யூனிசத்திற்கு வழி சமைக்கும் சோசலிசத்தின் கீழ், கல்வி திரும்பவும் உழைப்புடன் இணைக்கப்படுகிறது. உழைப்பு கல்வியின் ஒரு முக்கியமான,

அத்தியாவசியமான பகுதியாக வருகிறது. மாணவர்கள் தொழிற்சாலைகளிலும், வயல் வெளிகளிலும் வேலை செய்கிறார்கள். இது மட்டுமின்றி அவர்கள் உழைப்பில் ஈடுபடும்போது, உழைப்பைப் பற்றிய சரியான கண்ணோட்டத்தையும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் உழைப்பில் ஈடுபடுவதையீட்டுப் பெருமையடைகிறார்கள். இங்ஙனம் கல்வி உழைப்புடன் இணைக்கப்படுகிறது. அத்துடன் மாணவர்களும், பத்திரிகைகளும் தம்மை உழைக்கும் மக்களுடன் இணைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

எனவே முதலாளித்துவத்தின் கீழ், கல்வி வர்க்க வித்தியாசங்களையும், வர்க்க அடக்குமுறையையும் நிலை நிறுத்துவதற்காக உதவும் அதே வேளையில், சோசலிசத்தின் கீழ் கல்வி, முதலாளித்துவ சிந்தாநதத்தின் அடிக்கவடுகளை நீக்குவதற்காகவும், இறுதியாக வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயத்தை நிறுவுவதற்காகவும் தனது பங்களிப்பைச் செலுத்துகிறது.

(இக்கட்டுரையை எழுதிய தோழர் மு.கார்த்திகேசன் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவராவார். அத்துடன் சீறந்த கல்விச் சிந்தனையாளரான அவர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆசிரியராகவும், பதல் அதிபராகவும் பணி புரிந்ததுடன், கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி, பண்டத்தர்ப்பு இந்துக் கல்லூரி என்பனவற்றின் அதிபராகவும் பணியாற்றியவர். 'கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன்' என தமிழ் மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட அவர், 1977 செப்டெம்பர் 10ஆம் திகதி காலமானார். அவர் மறைந்த 35ஆவது ஆண்டு நினைவையொட்டி, 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் எழுதிய இக்கட்டுரையை மீள பிரசுரம் செய்வதில் 'வானவில்' பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

இரு பகுதிகளைக் கொண்ட இக்கட்டுரை, க்ளிர்நாச்சி மக்கள் கலாச்சாரப் பேரவை வெளியிட்ட 'களன்' என்ற காலாண்டு சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழிலும் (1973 ஐப்பசி - மார்ச்சு), இரண்டாவது இதழிலும் (1974 தை - பங்குன்) வெளியானது. கட்டுரையின் முதல் பகுதி 'வானவில்' 2012 புரட்டாத் இதழில் வெளியானது. இது இரண்டாவதும் இறுதிப் பகுதியாகும் - ஆசிரிய குழு) *

உலகில் மதிப்புயர்ந்த மூலதனங்கள் எவ்வளவோ உண்டு. அவை யாவைற்றையும்விட மிகவும் மதிப்புவாய்ந்த மூலதனம், நம் மக்களும் ஊழியர்களும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் இன்றே உணர வேண்டும். இன்றைய நிலைமையில் "ஊழியர்களே யாவற்றையும் நிர்ணயிக்கின்றனர்" எனபதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தொழிற்சாலைகளிலும், விவசாயத்திலும், இராணுவத்திலும், போக்குவரத்து சாதனங்களிலும், நல்ல ஊழியர்கள் நமக்கு எண்ணற்ற பேர்கள் இருப்பார்களேயானால், நம் தேசத்தை யாராலும் வெல்ல முடியாது. அத்தகைய நல்ல ஊழியர்கள் நம்மிடமில்லை என்றால், நாம் இரண்டு காலுமற்ற முடவனாகவே இருப்போம்.

- எட்டாவின்

இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் இலங்கை - இந்திய உறவுகளும்

1960களின் ஆரம்பத்தில் நேருவின் தலைமையிலான இந்திய அரசாங்கம் பல்வேறு நெருக்கடிகளை உள்நாட்டில் எதிர்நோக்கத் தொடங்கியது. ஒரு பக்கத்தில் பொருளாதார வீழ்ச்சி விலைவாசி உயர்வையும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் உருவாக்கியது. அதன் காரணமாக சமூகத்தில் அமைதியின்மையும், பல்வேறு துறைத் தொழிலாளர்களின் தொடர் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களும் நடைபெற ஆரம்பித்தன.

மறுபக்கத்தில், காஸ்மீர் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டமும், வட கிழக்கு மாநிலங்களிலுள்ள பல்வேறு தேசிய இனங்களின் போராட்டங்களும் தீவிரமடையத் தொடங்கின. அதேபோல தென்னிந்தியாவில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தென்னிந்திய மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய 'திராவிட நாடு' ஒன்றை அமைப்பதற்கான போராட்டத்தை முன்னெடுத்து வந்ததுடன், இந்தி மொழித் திணிப்புக்கு எதிராக பல சட்ட மறுப்புப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தது.

இவற்றுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்து, தனது நிலையைப் பலப்படுத்த நேருவுக்கு ஒரேயொரு வழிதான் இருந்தது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இன, மொழி, மத, பிராந்திய, சாதி வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒன்றுபட்டு நின்று போராடி சுதந்திரம் பெற்ற, இந்திய மக்களின் தேசிய உணர்வுகளைக் கிளறுவதுதான் அந்த ஒரே வழி.

சேவற்கொடியோன்

தேசிய உணர்வுகளைக் கிளறுவதானால், ஒரு அந்நிய எதிரியை உருவாக்க வேண்டும். பாசிஸ்தான் எதிரியாக இருந்தாலும், அது இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற காலகட்டத்தில் உருவான ஒரு நாடாக இருந்தபடியால், அதனுடன் எல்லைத் தகராறைப் புதிதாக வலிந்து உருவாக்க முடியாது. அதேநேரத்தில் சீனாவுடன் இந்தியாவுக்கு ஏற்கெனவே எல்லைத் தகராறு இருந்தபடியால், அதை உபயோகிக்க நேரு தீர்மானித்தார்.

இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான பல ஆயிரம் நீளமான எல்லைக்கோடு சரியான முறையில் வகுக்கப்பட்டது அல்ல. சீனா 1949 ஓக்டோபரில் விடுதலை அடையும் வரை, அந்த நாடு பல்வேறு மேற்கு நாடுகளால் பங்கு போடப்பட்டிருந்ததுடன், இறுதியாக யப்பானிய ஏகாதிபத்தியம் சீனாவை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அதன் காரணமாக 1949க்கு முன்னர் ஆட்சியிலிருந்த எந்தவொரு சீன அரசாங்கமும் தனது நாட்டின் எல்லைகளையோ அல்லது வேறு எந்த விவகாரங்களையோ சுயாதீனமாகத் தீர்மானிக்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை.

மறுபக்கத்தில், இந்தியாவும் 1947 ஆகஸ்டில் சுதந்திரம் பெறும்வரை இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பிரித்தானியாவின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. ஆனபடியால் இந்திய மக்களும் தமது விவகாரங்களைத் தாமே சுதந்திரமாகத் தீர்மானிக்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் பிரிட்டில் இந்தியாவின் ஓர் உயர் அதிகாரியான மக்மோகன் என்பவர், இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் ஓர் எல்லைக்கோட்டை (McMahon line) தமது பிரிட்டில் இந்தியாவுக்குச் சார்பாகத் தன்னிச்சையாக வகுத்தார். (அந்த எல்லைக்கோடு தான் இன்றுவரை நடைமுறையில் உள்ளது)

சீனா 1949இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையிலான புரட்சியில் விடுதலை அடைந்த பின்னர், இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லைக் கோட்டை பழைய உண்மையான நிலைமைகளின் அடிப்படையில் மீள் நிர்ணயம் செய்ய வேண்டுமென இந்திய அரசாங்கத்திடம் பல தடவைகள் வேண்டுகோள் விடுத்தது. ஆனால் நேருவின் இந்திய அரசாங்கம் சீனாவின் வேண்டுகோள்களைச் செவிமடுக்கவே இல்லை. பதிலுக்கு சீனா தனது நாட்டின் பிரதேசங்களுக்கு உரிமை கோருவதாகக் குற்றம்சாட்டி வந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் நேரு தான் எதிர்நோக்கிய உள்நாட்டு நெருக்கடிகளுக்குத் தீர்வாக சீனாவுடன் எல்லைச் சீண்டுதல்களை ஆரம்பித்தார். அது 1962இல் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான பெரும் போராக வெடித்தது. இந்தப் போரில் பெரும்பாலான ஆசிய - ஆபிரிக்க நாடுகள் சீனாவுக்கு ஆதரவளித்த போதிலும், அதிசயமான விடயமாக, வல்லரசுப் போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்த அமெரிக்காவும், சோவியத் யூனியனும் ஒருசேர இந்தியாவுக்கு ஆதரவளித்தன. சோசலிச சீனாவை எப்படியும் ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் எனக் கங்கணம் கட்டி நின்ற அமெரிக்க - சோவியத் வல்லரசுகள், ஒருமுகமாக

இந்தியாவை ஆதரித்ததின் மூலம், இந்த எல்லைப் பிரச்சினையில் யார் பக்கம் நியாயம் இருந்திருக்கும் என்பதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்தில், இந்தியப் பிரதமர் நேரு ஏக காலத்தில் அமெரிக்க - சோவியத் அதிகாரிகளுடன் ஆலோசனையில் ஈடுபட்டதை, அந்த யுத்தத்தின் போது இந்தியாவின் வட கிழக்கு எல்லைப்பகுதிக்குப் பொறுப்பான இராணுவத் தளபதியான ஜெனரல் கௌவுல் என்பவர் பின்னர் தான் எழுதி வெளியிட்ட 'சொல்லப்படாத கதை' (Untold Story) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (இந்த நூலை இந்திய அரசாங்கம் தடை செய்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது)

இதுதவிர, இந்த விரும்பத்தகாத யுத்தத்தை நிறுத்துவதற்கு, நேருவின் நண்பராக மட்டுமின்றி, காந்தியின் நண்பராகவும் இருந்த பண்டிட் சுந்தர்லால் பெரும் முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதும், அது பலனளிக்கவில்லை. இந்திய - சீன நட்புறவுக் கழகத்தின் தலைவராகவும் இருந்த சுந்தர்லால், யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்தில் நேருவை பல தடவைகள் சந்தித்து யுத்தத்தை நிறுத்திப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணும்படி வலியுறுத்தியவர்.

சுந்தர்லாலின் முயற்சிகள் பயனளிக்காமல் போன பின்னர், அவர் தனது அனுபவங்கள் குறித்து கருத்துக் கூறுகையில், தான் நேருவைச் சந்தித்து போரை நிறுத்தும்படி வலியுறுத்திய நேரங்களில் நேரு அதை ஏற்றுக் கொண்டதாகவும், பின்னர் அதற்கு எதிர்மாறாக நடந்து கொண்டதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏன் அந்த மாற்றம் என்று ஆராய்ந்த பொழுது, தான் நேருவைச் சந்தித்த பின்னர் அன்றிரவு நேருவை அமெரிக்க அல்லது சோவியத் அதிகாரிகள் அவரைச் சந்தித்து பழைய நிலைக்கு அவரைக் கொண்டு சென்று விடுவர் என மன வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதைத்தவிர, சுவீடிஷ் பேராசிரியரான மக்ஸ்வெல் என்பவர் எழுதிய 'இந்தியாவின் சீன யுத்தம்' (கவனியுங்கள் அவர் 'சீனாவின் இந்திய யுத்தம்' என்று எழுதவில்லை) என்ற நூலில், இந்தியா எப்படி சீனாவுடன் ஒரு வலிந்த யுத்தத்தை ஆரம்பித்தது என்பதை, இந்திய வெளிவிவகார மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகளிடம் பெற்ற இரகசிய ஆவணங்கள் மூலம் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். இந்தப் யுத்தம் சில மேற்கத்தைய பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு நூலாகவும் பின்னர் வைக்கப்பட்டது. (இந்தப் யுத்தத்தையும் இந்திய அரசு தடை செய்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது)

இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான யுத்தத்தை ஊக்குவிப்பதில் உலக வல்லரசுகள் ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில், அதை உண்மையில் நிறுத்துவதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கியது இரண்டு நாடுகளினதும் நட்பு நாடான சின்னஞ்சிறு இலங்கை மட்டுமே. அப்போது இலங்கையின் பிரதமராக இருந்த திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, இந்தியப் பிரதமர் நேருவுடனும், சீனப் பிரதமர் செள என் லாயுடனும் பல சுற்றுகள் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி, யுத்தத்தின் அகோரத்தை ஓரளவு தணிக்க

உதவினார். (யுத்தத்தில் இந்தியா சீனாவிடம் படுதோல்வி அடைந்தது வேறு கதை)

இந்த யுத்தத்தின் பின்னர் தான், இந்தியா தனது ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு, அணிசேராகக் கொள்கையிலிருந்து தடம் புரண்டு, வல்லரசுகளின் பக்கம் சாயத் தொடங்கியது. இதுதான் இந்தப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவுக்கும், அதன் ஆயல் நாடுகளுக்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட வழிவகுத்தது.

1961இல் முதன்முதலாக யூகோஸ்லோவாக்கியத் தலைநகர் பெல்கிரேட்டில் 13 நாடுகள் மட்டும் பங்குபற்றிய அணிசேரா இயக்கம் அங்குராப்பணம் செய்யப்பட்ட போது, எகிப்திய அதிபர் நாசர், யூகோஸ்லோவாக்கிய ஜனாதிபதி மார்சல் டிட்டோ, இந்தோனேசிய ஜனாதிபதி சுகர்னோ, தன்சானிய ஜனாதிபதி நியரே, இலங்கைப் பிரதமர் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க ஆகியோருடன் இந்தியப் பிரதமர் ஜவகர்லால் நேருவும் பங்குபற்றியிருந்தார். இந்த 13 நாடுகளில் மிகப்பெரிய நாடான இந்தியாவே அணிசேரா இயக்கத்தில் பெரும் பங்கை வகித்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அந்த இயக்கம் உருவாக்கப்பட்ட மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே இந்தியா தனது ஆயல்நாடான சீனாவுடன் தேவையற்ற எல்லை யுத்தம் ஒன்றில் ஈடுபட்டதுடன், தானும் சீனாவும் சேர்ந்து 1955இல் பாண்டுங்கில் உருவாக்கிய பஞ்சசீலக் கொள்கைகளில் இருந்தும், 1961இல் தானும் சேர்ந்து பெல்கிரேட்டில் உருவாக்கிய அணிசேரா இயக்கக் கொள்கைகளில் இருந்தும் விலகத் தொடங்கிவிட்டது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் தென் ஆசியாவில் இந்தியாவைப் போலவே பிரித்தானியாவிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்து, பின்னர் இந்தியா விடுதலையான காலத்தில் விடுதலையான பாகிஸ்தான், பர்மா, நேபாளம், பூட்டான், சிக்கிம் போன்ற நாடுகளோடும் இந்தியாவுக்கு எல்லைப் பிரச்சினைகள் உருவாகத் தொடங்கிவிட்டன. (பின்னர் இந்தியா 1975இல் சிக்கிம் நாட்டை தன்னுடன் வல்லிணைப்புச் செய்துகொண்டு, அதைத் தனது மாநிலங்களில் ஒன்றாக மாற்றிவிட்டது)

இந்தியாவின் இந்த நடவடிக்கைகள் எல்லாம் தற்செயலானவை அல்ல. நேரு எழுதிய 'உலக சரித்திரம்' (அல்லது மகள் இந்திரா காந்திக்கு அவர் சிறையிலிருந்து எழுதிய கடிதங்கள்) என்ற நூலில் ஒரு இடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

'எதிர்காலத்தில் இந்தியா இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஒரு நடுநாயகமான நாடாக வளர்ச்சி பெறும். அதன் பின் இலங்கை, நேபாளம், பர்மா, பூட்டான், சீயம் (தற்போதைய தாய்லாந்து) என்பன வெறும் கலாச்சாரப் பிராந்தியங்களாகவே நீடிக்கும்.'

நேருவின் இந்த வார்த்தைகள், இந்தியா 1947இல் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பும், பாகிஸ்தான் உருவாவதற்கு முன்பும் எழுதப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ச்சி 13ம் பக்கம் பார்க்க...

14 நீட்டங்களுக்குள் தமிழர்களின் கிரகம் மண்ணுக்கு யல் கொடுக்கய்யும்! — காய்ன் தீசாநாயக்க

1979 ஆம் ஆண்டு தமிழருக்கு எதிரான
பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம்

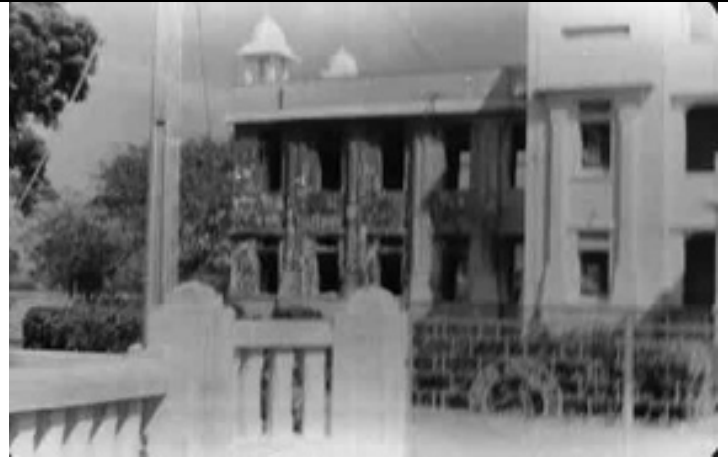
1979 யூலை மாதம் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அரசாங்கத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. “பயங்கரவாதத்தை ஒருபோதும் நிறுத்த முடியாது. சட்டத்தின் மூலம் ஒருபோதும் அதை ஒழித்துக்கட்ட முடியாது. பயங்கரவாதத்தின் மூலம்தான் ஒழித்துக்கட்ட முடியும்” என்று பாராளுமன்றத்தில் அமைச்சர் சிறில் மத்யூ கூறினார்.

“பயங்கரவாதம் எந்த வடிவத்தில் இருந்தாலும் அதை நாட்டிலிருந்து ஒழித்துக் கட்டுங்கள். குறிப்பாக யாழ்.மாவட்டத்திலிருந்து அதைத் துடைத்தெறியுங்கள்” என்று யூலை 12 ஆம் திகதி திருவாளர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன தனது மருமகன் இராணுவ பிரிகேடியர் சீ.ஜ.வீரதுங்கவுக்குக் கட்டளையிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து யூலை 14 ஆம் திகதி இரவு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறு இளைஞர்கள் ‘அடையாளம் தெரியாதவர்களால்’ கடத்திச் செல்லப்பட்டார்கள். அடுத்த நாளும் இவர்களில் சிலரின் சடலங்கள் வீதியோரங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

இதனை அடுத்து கண்முடித்தனமான கைதுகளும், கைது செய்யப்பட்டவர்களைத் தடுத்து வைத்தும், சித்திரவதை செய்தும் கொடுமைகள் பெருமளவு நடாத்தப்பட்டன. தொடர்ந்து களுத்துறை, பூசா ஆகிய இடங்களில் வீசேடமாக அமைக்கப்பட்ட தடுப்பு முகாம்களில் பெரும்பாலான தமிழ் இளைஞர்களும், அப்பாவி தமிழ் யுவதிகளும் கொண்டு சென்று அடைக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டார்கள்.

யாழ்.மாவட்ட சபைத் தேர்தலும் நூல் நிலைய எரிப்பும்

1981 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 04 ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட யாழ்மாவட்ட சபைத் தேர்தலுக்கு முன்னேடியாக யாழ்ப்பாணத்தில் வன்முறை கட்டவீழ்த்து வீடப்பட்டது. நூற்றி எழுபத்தைந்து வரையிலான பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்கள் வன்முறையில் ஈடுபட்டனர். வன்முறை தொடங்கிய முதல் நாளும் இரவு யாழ்ப்பாணப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.வெ.யோகேஸ்வரனின் வீடு தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. அவரைக் கொல்ல வந்த பொலீசாரிடமிருந்து அவர் சாதுரியமாகத் தப்பிச் சென்றார். தாக்க வந்தவர்கள் கட்டைக் காக்கி களீசான் அணிந்திருந்ததுடன், துப்பாக்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். வந்தவர்கள் சிங்களத்திலேயே உரையாடினார்கள்.

யாழ்ப்பாண நூலகம் எரியூட்டப்பட்ட பின்னர்

இரண்டாவது நாள் இரவு யாழ்.பொது நூலகம் பொலீசாரினால் எரிக்கப்பட்டது. இதில் 95,000 வரையிலான கிடைத்தற்கரிய நூல்கள் எரிந்து சாம்பராகின. அதேவேளை இலங்கையில் பிராந்திய ரீதியில் வெளியிடப்பட்டு வந்த ஒரேயொரு தமிழ் தினசரியான ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையின் அலுவலகம் எரித்துச் சாம்பராக்கப்பட்டது.

யூன் மாதம் 03 ஆம் திகதி குருநாகலிலிருந்து புகை வண்டிகளிலும், பஸ் வண்டிகளிலும் யாழ்ப்பாணம் வந்த ஐ.தே.க காதையர்கள், யூன் 04 ஆம் திகதி நடைபெறவிருந்த யாழ்.மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபைத் தேர்தலுக்குக்கான தயாரிப்புகளில் ஈடுபட்டிருந்த தேர்தல் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த சிரேஸ்ட் தேர்தல் அதிகாரி உட்பட தேர்தல் கட்டமைக்கு வந்த உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரையும் அடித்து வீரட்டினர். தேர்தலை இந்தக் காதையர்களே முன்னின்று நடாத்தினர். ஐ.தே.கவை வெற்றிபெற வைப்பதற்காக வேண்டியளவு கள்ள வாக்குகளைப் போட்டனர்.

நிர்வை பொன்னையன்

அவை யாவும் ஐ.தே.கவுக்காக அடையாளம் இடப்பட்டவையாகவே இருந்தன. இந்தத் தேர்தலின் போது பொலீசாரின் வன்முறையில் ஐந்து தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இந்த வன்முறைக்கு ஐ.தே.க அமைச்சர்கள் சிறில் மத்யூவும், காமினி தீசநாயக்கவும் தலைமை தாங்கினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1981 யூலை மாதம் உலகில் எந்த நாட்டிலும் நடைபெறாத சம்பவம் ஐ.தே.க அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதாவது எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு எதிராக அரசாங்கம் கொண்டு வந்த நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானமாகும். காரணம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் (அ.அமிர்தலிங்கம்) ஒரு தமிழர் என்ற காரணமாகும்.

நவீன ஹிட்லர் ஜே.ஆர்.இன் கறுப்பு யூலை தமிழ் இன சங்காரம்

1983 யூலை 23 ஆம் திகதி திருநெல்வேலியில் இலங்கை இராணுவ வீரர் 13 பேர் புலிகளின் நிலக்கண்ணி வெடியில் சிக்கிக் கொல்லப்பட்டனர். அதைத் தொடர்ந்து படையினர் உடனடியாகவே வன்முறையில் ஈடுபட்டனர். பஸ் தூப்பில் பஸ்க்காகக் காத்து நின்ற 18 வயதுக்கும் 20 வயதுக்கும் இடைப்பட்ட மாணவர்களை வரிசையாக நிறுத்தி துப்பாக்கியால் சுட்டனர். இதில் ஆறு மாணவர்கள் துடி துடிக்கக் கொல்லப்பட்டனர். இருவர் படுகாயமடைந்தனர்.

இதைத் தொடர்ந்து இராணுவத்தினர் கண்ணி வெடியில் சிக்கி மரணமடைந்த திருநெல்வேலிப் பகுதி மக்கள் மீது படையினர் கண்முடித்தனமாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். இதில் இரு சாதாரண பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். சீவில் உடையில் வந்த இராணுவத்தினர் ஜீப்புகளில் சென்று தமது வீடுகளில் இருந்த குடிமக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தனது வீட்டில் படுக்கையில் படுத்திருந்த திட்டமிடல் உத்தியோகத்தர் கலா பரமேஸ்வரன் என்பவர் கொல்லப்பட்டதுடன், அவரது 72 வயதான மாமனாரும் வீட்டு வீறாந்தையில் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இராணுவத்தின் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் மேலும் 16 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

திருநெல்வேலியில் கொல்லப்பட்ட இராணுவத்தினரது மரணச் சடங்குகள் யூலை 24 ஆம் திகதி கொழும்பிலுள்ள கனத்தை மயானத்தில் நடாத்தப்பட்டது. அன்றைய இரவு பொரணையில் சுற்றித் திரிந்த இராணுவத்தினர் அங்குள்ள தமிழ் மக்களை அச்சுறுத்தியதுடன், அவர்களது வீடுகளையும் தாக்கினார்கள். 25 ஆம் திகதி காலையில் வெறி கொண்ட காதையர் கூட்டம் கொழும்பு நகரிலும், அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் சென்று கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களை வழி மறித்துத் தாக்கியது. தமிழ் மக்களது வாகனங்கள் தீயீட்டு எரிக்கப்பட்டன.

25 ஆம் திகதி பிற்பகல் 2 மணிவளவில் ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதையும் மீறி மோட்டார் வாகனங்களில் சென்ற தமிழர்கள் வெளியே இழுத்தெறியப்பட்டு, பெற்றோல் ஊற்றி ரயர்கள் போட்டு எரிக்கப்பட்டனர். தமிழ் மக்களின் வர்த்தக நிலையங்கள் உடைத்துக் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பின் எரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு தெருவிலும் தமிழருக்குச் சொந்தமான வீடுகளும், வர்த்தக நிலையங்களும் அடையாளம் காணப்பட்டு, காதையர்களால் கொள்வனவுட்பட்டு தீயீட்டு எரிக்கப்பட்டதுடன், சீல் வீடுகள் தரைமட்டமாக்கவும் பட்டன.

இவை அனைத்தையும் இலங்கையின் அதி உயர் ஜனாதிபதியாக இருந்த திரு.ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன பார்த்தும் பாரா முகத்துடன் இருந்துவிட்டார். 25 ஆம் திகதி இரவு கொழும்பு நகரத்தில் மட்டும் 36 தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டதுடன், நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகாயமடைந்தனர். தமிழ் மக்களை அழிக்கும் நடவடிக்கைக்கு ஜ.தே.க அரசாங்கம் பின்னணியில் நின்றதை எவரும் மறைத்துவிட முடியாது.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைப் படுகொலை (கறுப்பு யூலை)

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் அதியுயர் பாதுகாப்புப் பகுதிக்குள் கதவை உடைத்துக் கொண்டு 400 சிங்களச் சிறைக் கைதிகள் சென்றனர். அங்கிருந்த 37 தமிழ் கைதிகளை இரும்புச் சிலாகைகளால் அடித்துக் கொன்றனர். மூன்று நாட்களுக்குள் இரண்டாவது தடவையாக உயர் பாதுகாப்புப் பகுதியில் இருந்த மேலும் 17 தமிழ் கைதிகள் கொல்லப்பட்டதுடன், எல்லாமாக 54 தமிழ் கைதிகள் சிங்களக் கைதிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

யூலை 28 ஆம் திகதி திருவாளர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன தொலைக்காட்சியில் தோன்றி, “சிங்கள மக்களின் உணர்வுகளை மதித்து, அவர்களது அபிலாசைகளை ஏற்று பிரிவினைவாதத்தைத் தூண்டுகின்ற கட்சியைத் தடை செய்கிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கொல்லப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு அவர் மறந்துபோய்க்கூட தனது உரையில் எதுவித அனுதாபமும் தெரிவிக்கவில்லை. அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை அன்று கொழும்பு நகரம் போர்க்களமாக மாறியதுடன், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்.

புலி வந்துவிட்டது!

தற்செயலாகத் துப்பாக்கி வெடித்து ஒரு இராணுவச் சிப்பாய் கொல்லப்பட்டதினால்...கொழும்பு நகருக்குள் புலி வந்துவிட்டது என கீலி ஏற்படுத்தி சிங்களக் காதையர்களும், இராணுவத்தினரும் நகரின் அநேக பாகங்களைக் கடந்து பின்வாங்கி ஓடினர். ஓடும் பொழுது வழியில் தென்பட்ட அப்பாவித் தமிழர் பலரைக் கொன்று குவித்தனர். சனிக்கிழமை நுவரெலியா, சீலாபம், மாத்தளை, குருநாகல் போன்ற இடங்களில் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் பரவின. இதை அடுத்து கொழும்பிலுள்ள முகாம்களுக்குள் அகதிகளாகச் சென்ற தமிழ் மக்கள் 30 பல்களில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு வடக்கிற்கு கப்பல் மூலம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

15.08.1983 ஆம் திகதியிடப்பட்ட ‘இன்றநாசனல் கெறல் ரிபியூன்’ என்ற பத்திரிகை, இன அழிப்புக் காரணமாக 2,000 தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் கூறியதாக மேற்கோள் காட்டியது. பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த திரு.லலித் அத்துலத் முதலி, இன வன்செயலின் விளைவாக உணவுப் பொருட்களை வாங்குவதற்காக நீண்ட வரிசையில் காத்து நின்ற சிங்கள மக்களைப் பார்த்து கண்ணீர் விட்டு அழுதேன் என்று கூறினார். அதேவேளை பயத்தினால் பீதியடைந்து விபரிக்க முடியாத அளவு நெருக்கமாக அகதி முகாம்களில் குவிந்திருந்த தமிழ் மக்கள் சம்பந்தமாக எவ்வித அனுதாப வார்த்தைகளையும் அவர் கூறவில்லை.

இந்த வன்முறையில் தமிழ் மக்களுக்குச் சொந்தமான வீடுகள், கடைகள், வீவசாயப் பண்ணைகள், தொழிற்சாலைகள், வாகனங்கள் என்பன பெருமளவில் அழிக்கப்பட்டன. 40,000 தமிழ் மக்கள் அகதி முகாம்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிச்

தொடர்ச்சி 13ம் பக்கம் பார்க்க....

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு முஸ்லீம் மக்களுக்காக நீலிக்கண்ணீர் வடிப்பது 'ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் அழுத' கதைதான்!

அனைத்துத் தரப்பினரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த கிழக்கு மாகாணசபைத் தேர்தல் நடைபெற்று முடிந்து, மாகாண அரசும் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. அரசு அமைக்கப்பட்டுவிட்டாலும், அத்தேர்தல் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் ஓய்ந்தபாடாக இல்லை. அதற்குக் காரணம் இம்மாகாணசபையில் தனித்தோ அல்லது முஸ்லீம் காங்கிரஸ், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்பனவற்றின் ஆதரவுடனோ ஆட்சி அமைக்கலாம் என மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நோக்கம் நிறைவேறாததால், அக்கட்சி அரசாங்கக் கட்சியையும், அதனுடன் இணைந்து ஆட்சியமைத்துள்ள முஸ்லீம் காங்கிரசையும் வசைபாடியபடி இருப்பதாலாகும்

இத்தேர்தலில் ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டமைப்பு 15 ஆசனங்களையும், தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு 11 ஆசனங்களையும், முஸ்லீம் காங்கிரஸ் 7 ஆசனங்களையும், ஐ.தே.க 4 ஆசனங்களையும் பெற்றுள்ளன. கடந்த மாகாணசபையில் முதலமைச்சராக இருந்த சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் (பிள்ளையான்)

இதரீஸ் மாஸ்டர் (சம்மாந்துறை)

தனது அணி சார்பில் 11 வேட்பாளர்களை நிறுத்திய போதும், கணிசமான விருப்பு வாக்குகளுடன் அவர் மட்டுமே (ஆளும் கட்சி அணியில் வெற்றி பெற்ற ஒரே தமிழ் வேட்பாளரும் அவரே) வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். அதேவேளை ஆளும் கட்சியில் போட்டியிட்ட முஸ்லீம் வேட்பாளர்களில் 6 பேர் வெற்றி பெற்றதுடன், ஒரு போனஸ் உறுப்பினருடன் அவர்களது தொகையும் முஸ்லீம் காங்கிரசின் வேட்பாளர்கள் தொகை அளவுக்கு 7 ஆக உயர்ந்துள்ளது.

இன அடிப்படையில் பார்க்கையில், இம்முறை கிழக்கு மாகாணசபையில் முஸ்லீம் உறுப்பினர்களின் தொகையே அதிகமாக - அதாவது 14பேர் - இருக்கின்றது. அந்த வகையில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த நஜீப் அவர்கள் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டது பொருத்தமானதே. அதேவேளையில் இம்மாகாண சனத்தொகையில் முதலிடத்தை வகிக்கும் தமிழ் மக்கள் சார்பாக ஒருவராவது இடம்பெறாதது மன வருத்தத்துக்குரியது.

இத்தேர்தலில் ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியும், அரசாங்கத்தின் பங்காளிக் கட்சிகளில் ஒன்றான முஸ்லீம் காங்கிரசும் தனித்தனியாகப் போட்டியிட்டதை ஆரம்பத்திலிருந்தே பலரும் விரும்பவில்லை. ஆரம்பத்தில் இது ஒரு தந்திரோபாயமோ எனவும் சிலர் சந்தேகித்தனர். பின்னர் முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரவூப் ஹக்கீம் அவர்களும், ஏனைய முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் அரசாங்கத்தை காட்டமாக விமர்சித்ததையும், தீவிர இனவாதம் பேசிய

(காவியுடை தரித்த பயங்கரவாதம் என்றுகூட ஹக்கீம் பௌத்த மத குருமாரைத் தாக்கிப் பேசிவிட்டுப் பின்னர் பகிரங்க மன்னிப்பும் கோரினார்) விதத்தையும் பார்த்த போது, இது உண்மையான மோதல்தான் என முடிவு கட்ட வேண்டியிருந்தது.

முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது கக்கிய அரசு எதிர்ப்பு, இனவாதப் பிரச்சாரங்களைப் பார்த்து, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புத் தலைவர் இரா.சம்பந்தன் உட்பட அதன் தலைவர்கள் பலரும் சந்தோசத்தால் எகிறிக் குதித்தனர். தேர்தலின் பின்னர் தாம் முஸ்லீம் காங்கிரசுடன் சேர்ந்து ஆட்சி அமைக்கத் தயார் எனவும் சம்பந்தன் கூறினார். தேர்தல் முடிவுகள் வெளிவந்த பின்னர், தம்மைவிடக் குறைந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்த முஸ்லீம் காங்கிரசுக்கு முதலமைச்சர் பதவியை வழங்கக்கூடத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூட தமிழ் கூட்டமைப்பு ஆசை வார்த்தை காட்டியது. (முஸ்லீம் காங்கிரசுக்கு முதலமைச்சர் பதவியைக் கொடுத்துவிட்டு 'றிமோட் கொன்ரோலை' தமது கையில் வைத்திருக்கலாம் என்ற குள்ள நரித் தந்திரம்தான்)

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புத் தலைவர்களின் ஆசை வார்த்தைகளுக்கோ, தன்னிச்சையான அறிக்கைகள் எவற்றுக்குமோ, முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தலைவரோ அல்லது அதன் உயர்பீட உறுப்பினர்கள் எவருமோ ஒருபோதும் பதில் எதுவும் கூறவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இறுதியில் முஸ்லீம் காங்கிரஸ் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டணியுடன் இணைந்து கிழக்கு மாகாணசபையில் ஆட்சியின் பங்காளியாகிவிட்டது. அதன் மூலம் அது தனது மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டுள்ளது என்பதே உண்மையாகும்.

முஸ்லீம் காங்கிரசின் இந்த முடிவைக் கண்டு, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பும், ஐ.தே.கவும் மு.காவை வசைபாடத் தொடங்கியுள்ளன. குறிப்பாக தமிழ் கூட்டமைப்பு, முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தமக்கு துரோகம் இழைத்துவிட்டதாகவும், அத்துடன் அதற்கு வாக்களித்த முஸ்லீம் மக்களுக்கும் துரோகம் இழைத்துவிட்டதாகவும் நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கின்றது. அப்படி அவர்கள் முஸ்லீம்

காங்கிரசை வசைபாடுவதற்கு அந்தக் கட்சி என்னதான் துரோகம் அல்லது தவறையச் செய்துவிட்டது? முதலாவது விடயம், முஸ்லீம் காங்கிரஸ் இத்தேர்தலில் தனித்துப் போட்டியிட்டாலும், அக்கட்சி அரசாங்கத்தின் பங்காளிக் கட்சி என்ற நிலையிலிருந்து விலகவில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் தீவிரமடைந்த நேரத்திலேயே, தமது கட்சி அரசிலிருந்து விலகும் எண்ணம் எதுவுமில்லை என மு.காவின தலைவரும், அமைச்சருமான ஹக்கீம் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார்.

இரண்டாவது விடயம், இத்தேர்தல் சம்பந்தமாக முஸ்லீம் காங்கிரஸ், தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புடன் உடன்படிக்கை எதையும் செய்திருக்கவில்லை. குறைந்தபட்சம் வாய் மூலமான வாக்குறுதிகள் எதனையும் கூட கொடுத்திருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க தம்முடன் இணைந்து ஆட்சியமைக்கவில்லை என்பதற்காக, முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தமக்குத் துரோகம் இழைத்துவிட்டதாக, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு குற்றம் சாட்டுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கின்றது? மேலும், முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தனக்கு வாக்களித்த முஸ்லீம் மக்களுக்கு துரோகம் இழைத்துவிட்டதாக தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புக் கூறுவதும் நியாயமற்றதாகும். முழு முஸ்லீம் மக்களும் முஸ்லீம் காங்கிரசுக்கு மட்டும் வாக்களித்திருந்தால், தமிழ் கூட்டமைப்புச் சொல்வதை ஓரளவு ஒப்புக் கொள்ளலாம். ஆனால் அரசாங்கக் கட்சியில் போட்டியிட்ட 6 முஸ்லீம் வேட்பாளர்களையும் கூட, முஸ்லீம் மக்கள் வெற்றிபெற வைத்துள்ளனரே!

முஸ்லீம் காங்கிரசுக்கு வாக்களித்தவர்கள் கூட, அரசுக்கு எதிராகத்தான் வாக்களித்துள்ளனர் எனக் கருதி வாக்களிக்கவில்லை என்பதே உண்மையாகும். முஸ்லீம் காங்கிரஸ் மத்திய அரசிலிருந்து விலகாமல், மாகாணசபைத் தேர்தலில் தனித்துப் போட்டியிட்டதும், அரசு எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் செய்ததும் ஒரு தந்திரோபாயம் என்றே பெரும்பாலான முஸ்லீம் மக்கள் கருதினார்கள் என்பதே உண்மையாகும். எனவே தேர்தல் நேரப் பேச்சை வைத்துக்கொண்டு, முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தனது மக்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டது என, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புக் கூறுவது சத்தப் பித்தலாட்டமாகும்.

இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, கிழக்கு மாகாணம் முஸ்லீம் மக்களின் தாயகப் பூமிகளில் ஒன்று என்ற போதிலும், அவர்கள் நாடு முழுவதும் பரந்து வாழும் மக்களாவர். இன்னும் சொல்லப்போனால், அவர்களது பொருளாதார வளங்களில் பெரும்பாலானவை தென்னிலங்கையிலேயே இருக்கின்றன. எனவே அவர்கள் பெரும்பான்மை இனமான சிங்கள மக்களையோ, ஆட்சிக்கு வரும் எந்தவொரு பெரும்பான்மை அரசாங்கத்தையோ எதிர்த்துக்கொண்டு வாழத் தயாராகவில்லை என்பதே யதார்த்தமாகும். இதைப் புரிந்துகொள்ளாத தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு மேதாவிகளின் அபூர்வ மூளைகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தித்தான் பார்க்க வேண்டும்.

அதுவும் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக முஸ்லீம் மக்களை செந்நீரிலும் கண்ணீரிலும் தொடர்ந்து குளிப்பாட்டி வந்த பாசிச புலிகளுக்குத் துதிபாடி வந்த தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு, முஸ்லீம் மக்களின் பிரதிநிதிகள் தம்முடன் சேர்ந்து ஆட்சி அமைக்க வேண்டும் என

எதிர்பார்ப்பதற்கு என்ன தார்மிக உரிமை இருக்கின்றது? வடக்கிலிருந்து முஸ்லீம் மக்களை இரண்டு மணித்தியால அறிவித்தலில், உடுத்து துணியுடன் புலிகள் வெளியேற்றி இனச் சுத்திகரிப்பு செய்த போது, இந்த தமிழ் கூட்டமைப்பு எங்கே போனது?

காத்தான்குடியிலும், ஏறாவூரிலும் தொழுகையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த முஸ்லீம் மக்களை நூற்றுக்கணக்கில் புலிகள் சுட்டுக் கொன்றபோது, இந்த தமிழ் கூட்டமைப்பு எங்கே போனது?

கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லீம் மக்களின் வயல்களையும், வணிக நிலையங்களையும் புலிகள் சூறையாடியதுடன், முஸ்லீம் கிராமங்களில் புகுந்து பெண்களையும், குழந்தைகளையும், முதியவர்களையும் கூட புலிகள் நரவேட்டையாடிய போது, இந்தத் தமிழ் கூட்டமைப்பு எங்கே போனது?

இப்பொழுது பதவி வெறி காரணமாக கிழக்கு மாகாணசபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டுவிட்டு, அது கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு, முஸ்லீம் காங்கிரசை வசைபாடுவதுடன், முஸ்லீம் மக்களுக்காக நீலிக்கண்ணீர் வடிப்பது, ஸ்ரீஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் அழுதனி கதையைத்தான் ஞாபகமுட்டுகிறது. *

15ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.....

அல்லவா இவர்கள் அன்றும் இன்றும் செயற்பட்டுள்ளார்கள்?

எனவே இன்றைய அரசாங்கத்தில் தமிழ் மக்கள் நம்பிக்கை இழக்கும் பட்சத்தில், அதைத் தமக்குச் சாதகமாக அறுவடை செய்து கொள்வதற்கு இன்னொரு மிகப்பெரிய பேரினவாதக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி காத்துக் கொண்டிருப்பதுடன், அதற்கு உதவுவதற்கு தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு, மனோ கணேசன் போன்றவர்களும் தயாராக இருக்கின்றனர். அதற்கு தமிழ் மக்கள் ஒருபோதும் இடம் கொடுத்து பழைய தவறுகளை மீண்டும் மீண்டும் செய்யக்கூடாது.

இன்றைய அரசு தனியே பேரினவாதிகளை மட்டும் கொண்ட அரசல்ல. இந்த அரசைப் பதவிக்குக் கொண்டு வருவதில் ஜனநாயகவாதிகளும், இடதுசாரிகளும், சிறுபான்மை இனக் கட்சிகளும் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்து இருக்கின்றனர். ஏற்கெனவே அரசிற்குள் உள்ள இடதுசாரிகளும், சிறுபான்மை இனக் கட்சிகளும், அரசிற்குள் உள்ள சிங்களப் பேரினவாதிகளின் கூக்குரல்களுக்குக் கடும் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளனர். அவர்களுடன் இணைந்து, இருக்கும் தமது உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், இல்லாதவற்றைப் பெறவும் போராடுவதே தமிழ் மக்களுக்குள்ள ஒரேயொரு சரியான தெரிவாகும்.

இன்றைய அரசிற்குள் இருக்கின்ற அளவுக்கு, தமிழ் மக்களுக்குச் சாதகமான சக்திகள், பேரினவாதிகளான ஐ.தே.க, ஜே.வி.பி, பொன்சேகா போன்ற கட்சிகளில் இல்லை என்பதே இன்றைய யதார்த்தமாகும். அதைக் கவனத்தில் கொண்டு, சரியான திசை வழியில் தமது உரிமைப் போராட்டங்களை தமிழ் மக்கள் முன்னெடுக்க வேண்டும். அதைத் தவிர வேறு குறுக்கு வழிகள் ஏதும் இல்லை. *

கம்போடிய மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஆறு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்தவரும், அம்மக்களின் பேரபிமானத்தைப் பெற்றவருமான அந்நாட்டு மன்னர் நொரோடொம் சீஹானுக் (Norodom Shihanouk) 2012 அக்டோபர் 15ஆம் திகதி சீனத் தலைநகர் பெய்ஜிங்கில் உள்ள வைத்தியசாலை ஒன்றில் காலமானார். தனது இறுதிக் காலத்தில் புற்றுநோய், நீரிழிவு, மூளை பாதிப்பு, இருதயக் கோளாறு, சுவாசப் பிரச்சினை, ஈரல் பாதிப்பு என பல்வேறு நோய்களால் அவர் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

சீஹானுக் தன் வாழ்நாளில் கம்போடியாவில் மட்டுமன்றி, தென் கிழக்கு ஆசியா முழுவதிலும், குறிப்பாக இந்தோ – சீன தீபகற்பத்தில் பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்தியவராக இருந்தார். வியட்நாம் மக்களின் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான போராட்ட வெற்றியில் அவரது பங்கு முக்கியமானது.

1922 அக்டோபர் 31ஆம் திகதி பிறந்த அவர், பிரெஞ்சு ஆட்சியின் கீழ் கம்போடியா இருந்தபோது, தமது 19ஆவது வயதில் கம்போடியாவின் மன்னரானார். 1953இல் வியட்நாமிலிருந்த 2,50,000 பிரெஞ்சுப் படைகள் அந்நாட்டுத் தேசபக்தப் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அந்நாட்டை விட்டு பிரெஞ்சு காலனித்துவவாதிகள் வெளியேறிய போது, கம்போடியாவிலிருந்தும் வெளியேறினர்.

மாஓசேதுங்

சீஹானுக்

வியட்நாம் மக்களின் தேசபிதா என வர்ணிக்கப்படும் ஹோசிமின் அவர்களின் பெயரைக் கொண்ட 'ஹோசிமின் பாதை' (Hochi Minh Trail) எனப்படும் நீண்டதொரு பாதையினூடாகவே சென்றன. அந்தப் பாதை கம்போடியாவையும் ஊடறுத்துச் சென்றது.

முடியாட்சியாளராகவும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளராகவும் வாழ்ந்த கம்போடிய மன்னர் சீஹானுக் காலமானார்!

அந்தக் காலகட்டத்தில் பெரும்பாலும் எல்லாத் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளும் அமெரிக்காவுக்குச் சார்பாக இருந்த வேளையில், சீஹானுக் அதற்கு மாறாக அணிசேராகக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். 1961இல் யூகோஸ்சிலோவாக்கியத் தலைநகர் பெல்கிரேட்டில் வைத்து உருவாக்கப்பட்ட அணி சேரா இயக்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் சீஹானுக்கும் ஒருவராவார்.

1960களில் இருந்து சோசலிச நாடுகளான சீனாவுடனும், வட வியட்நாமுடனும் நெருக்கமான நட்புறவுகளை சீஹானுக் பேணத் தொடங்கினார். இதனால் ஆத்திரமடைந்த அமெரிக்கா, சீஹானுக்குடன் பகைமை பாராட்டத் தொடங்கியது. 1965இல் அமெரிக்கா தென் வியட்நாமை ஆக்கிரமித்தது. அதே ஆண்டு கம்போடியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையிலான உறவுகளும் முறிவடைந்தன.

அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான வீரமிக்க வியட்நாம் மக்களின் தேசிய வீடுதலைப் போராட்டம் தீவிரமடையத் தொடங்கியதும், வியட்நாமின் 'வியட் கொங்' (Vietcong) கொல்லாக்கள் கம்போடியாவைத் தமது பின் தளமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு சீஹானுக் அனுமதி வழங்கினார். வட வியட்நாமில் இருந்து தென் வியட்நாம் கொல்லாக்களுக்குச் சென்ற ஆயுத தளபாடங்கள், உணவு வகைகள், மருந்து வகைகள் உட்பட அனைத்தும்

இதனால் ஆத்திரமடைந்த அமெரிக்கா, கம்போடியா மீதும் தொடர் குண்டு வீச்சுகளை நடாத்தியது. இதனால் ஏராளமான கம்போடிய மக்கள் இறந்ததுடன், பெரும் அழிவுகளும் ஏற்பட்டன. அதன் காரணமாக கம்போடிய மக்களின் அமெரிக்க எதிர்ப்புணர்வு மேலும் வலுவடைந்ததுடன், அவர்கள் வியட்நாம் மக்களுடனும், அருகிலிருந்த லாவோஸ் நாட்டு மக்களுடனும் இணைந்து அமெரிக்காவுக்கு எதிராகப் போராடத் தொடங்கினர். சீஹானுக்கும் அமெரிக்க எதிர்ப்பில் தீவிரமாக இருந்ததுடன், சீனாவுடனும், வட வியட்நாமுடனும் உறவுகளை மேலும் வலுப்படுத்தினார்.

சீஹானுக் கம்போடிய அரசின் தலைவராக இருக்கும் வரை கம்போடியாவில் காலூன்ற முடியாது என்று கண்ட அமெரிக்கா, 1970இல் சீஹானுக் சோவியத் யூனியனுக்கு உத்தியோகபூர்வ விஜயம் ஒன்றை மேற்கொண்ட நேரம் பார்த்து, கம்போடிய இராணுவத்தில் ஜெனரலாக இருந்த லொன் நொல் என்பவரின் தலைமையில் இராணுச் சதி ஒன்றை அரங்கேற்றி சீஹானுக்கின் ஆட்சியைக் கவிழ்த்தது.

சோவியத் தலைநகர் மொஸ்கோவில் இருந்த மன்னர் சீஹானுக், அமெரிக்கச் சதியை எதிர்த்துப் போராட சோவியத் அரசின் உதவியைக் கோரினார். அந்தக் காலகட்டத்தில் ஒரு சமூக ஏகாதிபத்தியமாக மாறி,

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் போட்டியிட்டும், ஒத்தியங்கியும் உலகை ஆதிக்கம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்த சோவியத் அரசு, சீறானுக்கிற்கு உதவி செய்ய மறுத்துவிட்டது.

பதிலுக்கு சீறானுக் கம்போடியா திரும்பிச் செல்ல விரும்பினால் தனது உத்தியோகபூர்வ விமானத்தைத் தடுத்துவடிவதாக, அப்போதைய சோவியத் ஜனாதிபதி பொட்கோர்னி 'பெருந்தன்மை' யுடன் சீறானுக்கிடம் தெரிவித்தார். கம்போடியா சென்று சதிகாரர்களின் கைகளில் சிக்க விரும்பாத சீறானுக், தான் சீனா செல்வதற்கு வழி செய்து தரும்படி சோவியத் தலைவர்களை வேண்டிக் கொண்டார். அதன்படி மொஸ்கோவில் இருந்த சீனத் தூதுவரின் ஏற்பாட்டில் சீறானுக் சீனா நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

சீன அரசு, பதவி கவிழ்க்கப்பட்ட தன்னுடன் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளும் என்ற ஐயப்பாடு சீறானுக்கிற்கு இருந்த போதிலும், சோவியத் தலைவர்கள் தன்னைக் கைவிட்டது போல, சீனத் தலைவர்கள் தன்னைக் கைவிட்டுவிட்ட மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் அவருக்கு இருந்தது. எனவே அவர் சீனத் தலைநகர் பீஜிங்கை நோக்கி விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கும் போதே, அமெரிக்க சதி மற்றும் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகப் போராட அணி திரளும்படி, தனது தாய்நாட்டு மக்களுக்கான அறைகூவலைத் தயாரித்துவிட்டார்.

சீனத் தலைநகர் பீஜிங்கில் உள்ள விமான நிலையத்தில் அவர் கால் பதித்த போது, அவர் எதிர்பாராத பெரும் வரவேற்பு அவருக்குக் காத்திருந்தது. அவருக்கு அரசு தலைவர்களுக்கு வழங்கப்படும் செங்கம்பள வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டதுடன், சீனப் பிரதமர் செள என் லாய் நேரில் வந்து அவரை கைலாகு கொடுத்து வரவேற்றார். செள என் லாய் மன்னர் சீறானுக்கை வரவேற்கும் போது உதிர்த்த வார்த்தைகள், "கம்போடியாவின் சட்டபூர்வமான தலைவரே வருக, வருக" என்பதாகும். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு உண்மையிலேயே தான் மகிழ்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் அடைந்ததாக, பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சீறானுக் குறிப்பிடுகிறார்.

சீறானுக் சீனா சென்ற அன்றைய தினமே சீன மக்களின் மாபெரும் தலைவர் மாஓசேதுங் அவரைச் சந்திக்கிறார். சீறானுக்குடனான சந்திப்பின் போது மாஓ ஒரேயொரு விடயத்தை நேரடியாகவே கேட்டு விடுகிறார். அதாவது, "உங்கள் தாய்நாட்டின் மீது அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் மேற்கொண்ட ஆக்கிரமிப்பை நீங்கள் எதிர்த்துப் போராட விரும்பினால், சீனா தன்னலம் கருதாது சகல விதமான உதவிகளையும் உங்களுக்கு வழங்கத் தயாராக இருக்கிறது. இல்லை, நீங்கள் போராட விரும்பாது சீனாவில் அடைக்கலம் தேடி இங்கு வாழ விரும்பினால், உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இங்கு வாழ்வதற்கு சீனா சகல வசதிகளும் செய்து தருவதற்கும் தயாராக இருக்கிறது. இந்த இரண்டில் நீங்கள் விரும்பிய ஒன்றைத் தெரிவு செய்வது உங்கள் பொறுப்பு" என்று மாஓ கூறுகிறார். அதன் பின்னர் சீறானுக் கம்போடிய மக்களுக்கு தான் தயாரித்து வைத்திருந்த போராட்ட அறைகூவலை மாஓவிடம் கையளித்து, தனது நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராடும் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

அதைத் தொடர்ந்து, தலைமறைவாக செயற்பட்டு வந்த கம்போடியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும், சீறானுக்கிற்கும் இடையே அமெரிக்க எதிர்ப்பு ஐக்கிய முன்னணி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் சீறானுக்கினால் வேட்டையாடப்பட்டு, சிறு எண்ணிக்கையில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட்டுகள், இதன் மூலம் புதிய பலத்தைப் பெற்றனர். சீறானுக் சீனத் தலைநகர் பீஜிங்கில் இருந்து கொண்டு கம்போடிய மக்களை வழி நடாத்த, கம்யூனிஸ்ட்டுகள் பொல்பொட், ஐயெங்சாரி, கியூசம்பன் போன்றோரின் தலைமையில் கம்போடியாவுக்குள் இருந்து கொண்டு 'கெமா ரோச்' (சீவப்பு கெமாக்கள்) என்ற பெயரில் கொரில்லாப் படையை அமைத்து, அமெரிக்க ிலொன் நொல் கூட்டுப் படைகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்து வந்தனர்.

1975 ஏப்ரலில் அமெரிக்கா வியட்நாமிலும் மற்றைய இரு இந்தோ - சீன நாடுகளான கம்போடியா, லாவோஸ் ஆகிய நாடுகளிலும் படுதோல்வி அடைந்து தனது படைகளை விலக்கிக் கொண்டது. முழு இந்தோ ி சீனமும் சுதந்திர பூமியானது.

கம்போடியாவில் பொல்பொட்டைப் பிரதமராகக் கொண்டு 'ஜனநாயகக் கம்யூசியா' என்ற புதிய அரசு உருவானது. அதைத் தொடர்ந்து மன்னர் சீறானுக் தனது தாய்நாடான கம்போடியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

ஆனால் பொல்பொட் தலைமையிலான புதிய அரசு, அதிதீவிர இடதுசாரிக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தி, சீறானுக்குடனான ஐக்கிய முன்னணியைச் சீர்குலைத்ததுடன், அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சாரக் கொள்கைகளிலும் பாராதுாரமான தவறுகளை இழைத்தது. சீறானுக்கை விட்டுக் காவலில் வைத்ததுடன், அவரது பிள்ளைகள் (5 தடவைகள் மண முடித்த அவருக்கு 14 பிள்ளைகள் இருந்தனர்) உட்பட அவரது குடும்ப உறுப்பினர்கள் சிலரையும் படுகொலை செய்தனர். சீறானுக்கையும் கொலை செய்ய அவர்கள் திட்டமிட்டதாகவும், சீனப் பிரதமர் செள என் லாய் தலையிட்டு அவரைக் காப்பாற்றியதாகவும் ஒரு தகவல் உண்டு.

பொல்பொட் அரசின் இந்த நடவடிக்கைகளை சீனா, குறிப்பாக மாஓ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கம்போடியாவில் புதிய அரசு அமைந்த பின்னர், அந்த அரசின் முக்கிய தலைவர்களான பிரதமர் பொல்பொட், வெளிநாட்டமைச்சர் ஐயெங்சாரி, ஜனாதிபதி கியூசம்பன் ஆகியோர் தமது முதல் வெளிநாட்டுப் பயணமாக சீனாவுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டனர். ஆனால் அவர்களை வரவேற்க மாஓ மறுத்துவிட்டார். அவர்கள் சீறானுக் தலைமையில் வந்தால் மட்டுமே தான் அவர்களைச் சந்திப்பேன் என மாஓ கூறிவிட்டார். பின்னர் அவர்கள் கம்போடியா திரும்பிச் சென்று சீறானுக்கையும் அழைத்து வந்த பின்னரே மாஓ அவர்களைச் சந்தித்தார். கம்யூனிஸ்ட்டுகள் தம்முடன் ஐக்கியப்பட்டுப் போராடுபவர்களை இறுதி வரை கௌரவித்தே நடப்பார்கள் என்பதற்கான எண்ணற்ற உதாரணங்களில் இதுவும் ஒன்று.

பொல்பொட் அரசின் ஆட்சிக் காலத்தில் அந்த அரசின் தவறான கொள்கைகளால் ஏராளமான கம்போடிய மக்கள்

கொல்லப்பட்டதுடன், 1979இல் வியட்நாம் சோவியத் யூனியனின் உதவியுடன் அந்நாட்டை ஆக்கிரமிக்கவும் வழி கோலியது. அதன் பின்னரும் சீனாவின் அனுசரணையுடன், சீஹானுக்கின் தலைமையில் பொல்பொட் கட்சியினர் ஐக்கிய முன்னணி ஒன்றை அமைத்து, வியட்நாமினால் உருவாக்கப்பட்ட கம்போடிய பொம்மை அரசுக்கு எதிராகப் போராடினர். அதற்கு ஐ.நா அங்கீகாரமும், சில மேற்கத்தைய சக்திகளின் ஆதரவும் இருந்த போதிலும், அது வெற்றி பெறவில்லை. அதன் பின்னர் சீஹானுக் கம்போடியாவிலிருந்து வெளியேறி சீனாவிலும், வட கொரியாவிலும் சில வருடங்கள் வாழ்ந்து வந்தார்.

வியட்நாம் முதலில் தனது ஆதரவாளரான ஹெங்சம்ரின் என்பவர் தலைமையிலும், பின்னர் ஹூன் சென் (தற்போதைய பிரதமர்) என்பவர் தலைமையிலும் கம்போடியாவில் ஆட்சிகளை நிறுவியது. பின்னர் சீஹானுக்கின் ஆதரவுடன் ஐ.நா அனுசரணையில் 1993இல் கம்போடியாவில் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. சீஹானுக்கின் மகனது கட்சி வெற்றி பெற்றதாயினும், ஹூன் சென்னின் கட்சியும் கணிசமான அளவு வெற்றி பெற்றதால், பலத்த மோதலின் பின்னர் சீஹானுக்கின் ஆலோசனைப்படி அதிகாரத்தை இருவரும் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். ஆனால் பின்னர் ஹூன் சென் சதி செய்து சீஹானுக்கின் மகனைப் பதவியில் இருந்து அகற்றிவிட்டார்.

1993 செப்ரெம்டரில் சீஹானுக் மீண்டும் மன்னரானார். ஆனால் 2004இல் மன்னர் பதவியைத் துறந்து இன்னொரு மகனை மன்னராக்கினார்.

சீஹானுக் கம்போடியாவில் நிலப்பிரபுத்துவ வழி வந்த ஒரு மன்னராகவே திகழ்ந்தார். ஆனால் அதே நேரத்தில் இந்தோ - சீனாவில் பிரெஞ்சு - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்கள் ஆக்கிரமிப்பில் ஈடப்பட்டதால், வரலாறு அவர் மீது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டம் என்ற கடமையையும் சுமத்தியது. அவர் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பிலேயே கழிந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. அவர் கொடுங்கோல் மன்னராட்சி நடாத்தியதை விட, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளராகவும், தேசபக்தராகவும் தன் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியைக் கழித்திருக்கிறார்.

அவரது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை சரியாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு, லண்டன் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றினால் வெளியிடப்பட்ட 'சீ.ஐ.ஏ உடனான எனது போராட்டம்' (My War With C.I.A) என்ற நூலை வாசித்தால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சீஹானுக்கின் நாமம் உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் உள்ள ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மக்களால் என்றென்றும் நினைவு கூரப்படும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

- பார்த்தசாரதி

6ம் பக்கத்தொடர்ச்சி...

இந்த வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் காண்பது ஒன்றும் சிக்கலான விடயமல்ல. அதாவது அவர் மேலே குறிப்பிட்ட நாடுகள், இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று பலமுள்ள ஒரு நாடாக வளர்ந்த பின்னர், சுதந்திர நாடுகளாக மிஞ்சாது

என்பதாகும். அவை வெறும் கலாச்சாரப் பிராந்தியங்களாக, அதாவது இந்தியாவின் மாநிலங்களாக மாற்றப்பட்டுவிடும் என்பதாகும். அந்த வகையில் நேருவின் இந்தக் கனவுக்கு முதல் அடியைக் கொடுத்த நாடு சீனா எனக் கருதலாம். அதுவும் நேரு சீனாவுடன் வலிந்து தொடக்கிய ஒரு யுத்தத்தின் மூலம் அந்தத் தண்டனையைப் பெற்றுக் கொண்டது.

தொடரும்....

8ம் பக்கத்தொடர்ச்சி...

சென்றனர். தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான 100 தொழிற்சாலைகளும், 2,497 கடைகளும் எரித்து அழிக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக 23,466 ஊழியர்கள் வேலை இழந்தனர். பொருட்கள் சூறையாடப்பட்டு 1,440 வீடுகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டதுடன், எரிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் வாகனங்களின் எஞ்சிய பகுதிகள் கடலுக்குள் கொட்டப்பட்டன. தமிழர்களின் எரிக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளின் பெறுமதி 200 கோடி ரூபாவாகும்.

இதன் பின் இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களைப் பாதுகாக்க வெளியீட்டுவதற்கு தலையீடு வந்தால், நிலைமை பாரதாரமாக மாறுமென்று ஜே.ஆர். எச்சரித்தார். இந்தியா எம்மீது படையெடுத்தால் நிலைமை மோசமடையும். அது அப்படிப் படையெடுத்தால் இந்த நாட்டிலுள்ள தமிழர்கள் அழித்தொழிக்கப்படுவார்கள் என்று கூறினார். எமது நாட்டுக்குள் இந்திய இராணுவத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு 14 மணித்தியாலங்கள் எடுக்கும். 14 நிமிடங்களுக்குள் இந்த நாட்டிலுள்ள தமிழர்களின் இரத்தம் எமது மண்ணுக்குப் பல் கொடுக்கப்பட்டுவிடும் என்று செப்ரெம்பர் 05 ஆம் திகதி ஐ.தே.க தலைமைக் காரியாலயம் அமைந்துள்ள சீநீ கொத்தாவில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் பேசிய அமைச்சர் காமினி தீசநாயக்க கூறினார்.

ஆறாவது திருத்தச் சட்டம்

இலங்கை அரசியல் அமைப்புக்கான ஆறாவது திருத்தச் சட்டம் 1983 ஆகஸ்ட் 08 ஆம் திகதி ஐ.தே.க அரசால் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் தமிழர் வீடுதலைக் கூட்டணியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தமது பாராளுமன்ற உறுப்புரிமையை இழந்தனர். இதனால் வடக்கு கீழ்க்குத் தமிழ் மக்களின் பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது.

தொடரும்.....

(82 அகவையுடைய தோழர் நீர்வை பொன்னையன் இலங்கையின் மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர். இலக்கியம் மட்டுமின்றி, இடதுசாரி அரசியல், தொழிற்சங்கத்துறை என்பனவற்றிலும் ஆழக் கால் பதித்தவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிர்வாகிகளில் ஒருவராகச் செயல்பட்ட அவர், அந்த அமைப்பு செயலற்றுப் போன பின்னர், அதைப் பிரதியீடு செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றத்தின் இணைப்பாளராகப் பணி புரிந்து வருகின்றார். அந்த மன்றம் தொடர்ச்சியாக வெளியீட்டு வரும் 'சின்தனை வெளியீடு' தொடரின் 7ஆவது வெளியீட்டிலிருந்து அவரது இக்கட்டுரை நன்றியுடன் பிரசுரிக்கப்படுகிறது) *

‘வானவில்’ நோக்க வந்த வாசகர் கடிதம்!

வானவில் ஆசிரியருக்கு,

நான் சில காலமாக ‘வானவில்’ லைப் பெற்று வருவதுடன், அதில் வெளியாகும் விடயங்களை வாசித்து பெருமகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன். ஆனால் நான் அதைப் பெற்றுக் கொண்டதையிட்டு ஒரு பதில் எழுதாததையிட்டும், அதில் உள்ளடங்கியுள்ள விடயங்கள் குறித்து எனது அபிப்பிராயங்களை ஒரு பின்னூட்டமாகத் தன்னும் எழுதாததையிட்டும் வெட்கப்படுகிறேன். நானும் காலஞ்சென்ற திரு.கார்த்திகேசன் அவர்களும் எதிரெதிர் முகாம்களில் இருந்த போதும், நான் அவரை நன்கறிந்திருந்ததுடன், அவரிடமிருந்து நிறைய விடயங்களையும் பெற்றுள்ளேன்.. இப்பொழுது அவை எல்லாம் பழைய கதைகள்.

எப்படியிருந்த போதிலும், தற்போதைய தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் ஒரு அங்கத்துவக் கட்சியான தமிழரசுக் கட்சி சம்பந்தமாக உங்கள் கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ள கண்ணோட்டத்தை நான் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

மலையகத் தமிழ் தொழிலாளரின் வாக்குரிமையை இல்லாமல் செய்வதற்காக, பிரித்தானியாவின் ஆலோசனைப்படி டி.எஸ்.சேனநாயக்க 1949இல் கொண்டு வந்த இந்திய - பாகிஸ்தான் குடியுரிமைச் சட்டத்தை, தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஆதரித்த காரணத்தால், அவருடன் கருத்து முரண்பாடு கொண்டு அதிலிருந்து பிரிந்த எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் ஆரம்பித்த தமிழரசுக் கட்சி ஒரு பழமைவாதப் போக்குடைய பூர்சுவாக் (முதலாளித்துவ) கட்சி என்றபடியால், அதனால் தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை ஒருபோதும் மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் - எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் குழுவினர் சம்பந்தமாக இன்னும் பல எரிச்சலூட்டும் விடயங்கள் இருக்கின்ற போதும், அவை இப்பொழுது முக்கியமானவை அல்ல.

1956இல் ‘சிங்களம் மட்டும்’ சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, குழப்பவாதிகளான அமிர்தலிங்கம், கே.எம்.பி.ராஜரத்தின போன்றவர்கள் அரசியல் செல்வாக்குப் பெறவும். தம்மை மேலுயர்த்தவும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதன் விளைவாக சிங்களப் பெரும்பான்மை கொண்ட அரசுகள் பதவிக்கு வந்ததுடன், அவை, தமது இடதுசாரிப் பெறுமானங்களை அதிகாரத்துக்காகவும், செல்வாக்குக்காகவும் தூக்கி எறிந்துவிட்ட இடதுசாரிகள் என்று கூறப்படுபவர்களின் உதவியுடன் 1972இலும், 1978இலும் பொறுப்பற்ற அரசியல் சட்ட மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன. இதன் விளைவாக சிங்களவர்கள் மத்தியில் ஜே.வி.பியும்,

தமிழர்கள் மத்தியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமும் உருவானதுடன், 2009 வரை மிகுதி 30 வருட காலமும் யுத்தத்தின் வரலாறாகிவிட்டது. இந்த யுத்தம் காரணமாக இலங்கையில் சிங்கள, தமிழ் மற்றும் சமூகங்களைச் சேர்ந்த சாதாரண மக்கள் பெரும் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகினர். நான் இவற்றைத் தொடர்ந்து கொண்டு போகலாம். ஆனால் அது சலிப்பூட்டக் கூடியது.

நாம் என்னத்தைச் சாதித்தோம்? ஒன்றுமேயில்லை. நாம் குறைந்தளவு சமாதானம், நம்பிக்கை இன்மை போன்றவற்றால் நம்பிக்கையினத்துக்கு உள்ளாகி இருப்பதுடன், எல்லாவற்றையும் அடகு வைத்துவிட்டு வெளிநாட்டுச் சூழலில் காலம் தள்ளுகின்றோம். தற்பொழுது எமது மக்கள் நல்லதொரு வாழ்க்கையைத் தேடும் நம்பிக்கையுடன், தமது உயிர்களைப் பணயம் வைத்து பாதுகாப்பற்ற வள்ளங்களில் கொந்தளிக்கும் கடல்களிலும், புயலடிக்கும் சமுத்திரங்களிலும் பயணம் செய்கின்றனர்.

நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமோ, அவற்றிற்கு எதிராகச் செயல்பட்டு, இன்று மனித வாழ்க்கையில் அந்நியப்பட்டுப் போயுள்ளோம். நாம் எல்லாவற்றையுமே அடகு வைத்துள்ளோம்.

இவ்வளவுதான் என்னால் சொல்லக் கூடியவை. நாம் எல்லோருமே கபடதாரிகள்.

நான் இவையெல்லாவற்றையும் எனது தாய்மொழியில் சொல்லவே விரும்பினேன். ஆனால் எனது கணினியில் அதற்கான வசதிகள் இல்லை. மன்னிக்கவும்.

- சிவா

(இக்கடிதத்தை எழுதியவர் தனது இருப்பிட முகவரியைக் குறிப்பிடாததால், அவர் எங்கிருந்து இதை எழுதியுள்ளார் என்பதை அறிய முடியவில்லை) *

மார்க்சியத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட மிகமிக தீவிரமான கட்சியினால் மட்டுமே, மற்ற கட்சிகளை எதிர்த்து சளைக்காமல் இறுதிவரை போராடுவதனால் மட்டுமே, சமூகப் புரட்சி சகாப்தத்தில் பாட்டாளி வர்க்க ஒற்றுமையை அடைய முடியும்.

- ஷெகிள்

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி....

மக்களின் பிரச்சினைக்கு நியாயமான ஒரு தீர்வை வழங்கக்கூடாது என்பதுதான், இந்த எதிர்பாளர்களின் அடிப்படை நோக்கமாகும். ஏனெனில் வெளியார் தலையீட்டின் முன்னர் அடையப்பட்ட தீர்வுகளும், செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தங்களும் கூட சிங்கள இனவாதிகளின் எதிர்ப்பால் (இதில் தமிழ் இனவாதிகளின் பங்கும் நிறைய உண்டு என்ற போதிலும், அதை ஆராய்வது அல்ல இந்தக் கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம்) நிறைவேற்றப்பட முடியாமல் போயிருக்கின்றன.

1957இல் செய்யப்பட்ட பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1965இல் செய்யப்பட்ட டட்லி சேனநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1987இல் கொண்டு வரப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை மசோதா, 2000ஆம் ஆண்டில் சந்திரிகா குமாரதுங்க அரசாங்கம் முன்வைத்த தீர்வுப்பொதி என்பன யாவும், வெளியார் தலையீட்டின் உள்நாட்டிலேயே உருவாக்கப்பட்ட போதும், அவையும் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு சிங்கள இனவாதிகள் அனுமதிக்கவில்லை என்பது வரலாறு.

இந்தத் தீர்வுகள் எல்லாமே தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைகளுக்கு உரிய பரிகாரத்தை வழங்காத குறைந்தபட்சத் தீர்வுகளாக இருந்த போதிலும், அவற்றைக் கூட நடைமுறைப்படுத்தவிடாமல் குழப்புவதில், பெரும்பாலும் தென்னிலங்கையின் எல்லாக் கட்சிகளுமே பங்கு வகித்துள்ளன.

தற்போதைய அரசாங்கம் புலிகளை முற்றுமுழுதாக ஒழித்துக் கட்டிய போது, பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் மட்டுமின்றி, தமிழ் மக்களில் ஒரு கணிசமான பகுதியினரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அதற்குக் காரணம் புலிகள் அரசு படைகளையும், சிங்கள மக்களையும் மட்டுமின்றி, தமிழ் மக்களில் பலரையும் கூட அழித்தொழித்து வந்தமை ஒரு காரணம். இரண்டாவது காரணம், தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கு ஓரளவு நல்ல தீர்வு வழங்கிய, 1987இல் இந்திய அனுசரணையுடன் உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைகள் முறைமையையும், அதையும் விட நல்ல தீர்வை வழங்கிய 2000ஆம் ஆண்டு சந்திரிகா அரசு முன்வைத்த தீர்வையும் புலிகள் நடைமுறைப்படுத்தவிடாமல் தடங்கல் ஏற்படுத்தியதால், அவர்கள் ஒழிக்கப்பட்ட பின், அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு நல்லதொரு தீர்வை வழங்கும் என நம்பிய காரணத்திலாகும்.

இன்றைய அரசாங்கம் முதற்தடைவ பதவியேற்ற போது, இனப் பிரச்சினைக்கு நல்லதொரு தீர்வு காண்பதற்கென இடதுசாரி அமைச்சர் திஸ்ஸ விதாரண தலைமையில் மாதக் கணக்காக சர்வகட்சிக் கூட்டத்தை நடாத்திய போதிலும், அதன் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்தாதது மட்டுமின்றி, அந்தக் கூட்டத்தின் முடிவுகளை நாட்டு மக்களுக்கு உத்தியோகபூர்வமாக வெளியிடக்கூட இல்லை.

புலிகள் ஒழிக்கப்பட்ட பின்னர் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச பகிரங்கமாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக 13 + என்று சொல்லியிருந்தார். அவருடைய கருத்தைக் கேட்ட தமிழ் மக்கள் மாகாணசபைகளையும் விடக் கூடுதலான எதையோ ராஜபக்ச வழங்கப் போகிறார் என எண்ணினர். ஆனால் மாகாணசபைகளுக்கு ஏற்கெனவே

குறித்தொதுக்கப்பட்ட காணி, பொலிஸ் அதிகாரங்களைப் கூட வழங்க முடியாது எனப் பின்னர் அவரே திட்டவட்டமாக அறிவித்துவிட்டார். அத்துடன் தான் 13 + எனக் குறிப்பிட்டது, முதவை (செனட் சபை) அமைப்பதையே என்று விளக்கம் வேறு அளித்துள்ளார்.

அதன் பின்னர் நிலைமைகள் வளர்ந்து செல்லும் போக்கை அவதானித்தால், 13வது திருத்தம் அரசியல் அமைப்பில் இருந்து வெகுவிரைவில் ஒழிக்கப்பட்டு விடும் எனத்தான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அப்படி அதை ஒழிப்பது என்று அரசாங்கம் தீர்மானிக்குமாக இருந்தால், அதற்கான காரணத்தை அரசாங்கம் நாட்டு மக்கள் முன்பகிரங்கமாக முன்வைக்க வேண்டும். அதாவது அது இந்தியா திணித்ததால் இல்லாமல் செய்யப்படுகிறது என்றால், அதற்குப் பதிலாக தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைக்கு அரசாங்கம் உள்நாட்டு அடிப்படையில் என்ன தீர்வை வழங்கப் போகிறது என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கு நியாயமான ஒரு தீர்வை முன்வக்காமல், 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலமாகக் கிடைக்கும் குறைந்தபட்சத் தீர்வையும் அரசாங்கம் இல்லாமல் செய்ய முயற்சி செய்வதும், அப்படியான ஒரு நம்பிக்கையற்ற சூழலில் பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவில் பங்குபற்றும்படி தமிழ் பிரதிநிதிகளை வலியுறுத்துவதும், அர்த்தமற்ற நடவடிக்கைகளாகும். ஒன்று மட்டும் உண்மை. அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு உரிய மாற்றுத் தீர்வை முன் வைக்காமல், 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை சிங்கள இனவாதிகளின் நொண்டிக் காரணங்களை வைத்து இல்லாமல் செய்யுமாக இருந்தால், அது தமிழ் மக்களை இன்றைய அரசாங்கத்தின் மீது முற்றுமுழுதாக நம்பிக்கை இழக்க வைப்பதுடன், இதுவரை காலமும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக அரசை ஆதரித்து வந்த பல நேர்மையான சக்திகளின் ஆதரவையும் அது இழக்க வேண்டி வரும். அத்துடன் சர்வதேச அரங்கிலும் அரசாங்கம் மிக மோசமாகத் தனிமைப்படும்.

அதே நேரத்தில் தமிழ் மக்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய சில விடயங்களும் இருக்கின்றன. புலிகள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபையை பேரினவாதி பிரேமதாசவுடன் இணைந்து இல்லாமல் செய்யாமல் இருந்திருந்தால், தமிழ் மக்கள் இன்றிருப்பது போல நிராதரவான நிலைக்கு ஆளாகியிருப்பார்களா? அன்று புலிகள் தமது அதிகார வெறிக்காக எவ்வளவு பெரிய துரோகத்தைத் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்துவிட்டுப் போனார்கள்? அதேபோல, இன்றைய தமிழ் தலைமை அன்று புலிகளுக்கு அதற்கு ஒத்துழைத்ததுடன், பின்னர் சந்திரிகா கொண்டுவந்த நல்லதொரு தீர்வையும் புலிகளின் ஆணைப்படி பேரினவாத ஐ.தே.கவுடனும், ஜே.விபியுடனும் சேர்ந்து எதிர்த்து முறியடித்தார்களே? அண்மையில் கூட தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் இரா.சம்பந்தன் மாகாணசபை முறைமையைத் தாங்கள் ஏற்கவில்லை என அறிக்கை விடுத்தாரே?

இவர்களுடைய நிலைப்பாட்டைத் தானே கோத்தபாயவும், ஏனைய சிங்கள இனவாதிகளும், 13ஆவது திருத்தத்தை ஒழிப்பதற்கான நியாயமாக காரணம் காட்டுகிறார்கள். 'வீடு கொளுத்தும் இராசாவுக்கு கொள்ளி எடுத்துக் கொடுத்த மந்திரியாக' 10ம் பக்கம் பார்க்க...

யாழ்ப்பாணத்தின் கடந்தகால அடிகார மையமான கோட்டை புனரமைக்கப்படுகிறது!

யாழ்ப்பாணத்தில் 1618ஆம் ஆண்டில் போர்த்துகீசர் ஆட்சிக் காலத்தில், அதன் தளபதி பீலிப் டி ஒலிவேராவின் உத்தரவுப்படி நிர்மாணிக்கப்பட்ட கோட்டையைப் புனரமைக்கும் பணிகள், மிகவும் துரிதகதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இதன் புனரமைப்புப் பணிகளுக்கு நெதர்லாந்து அரசாங்கம் நிதியுதவி அளித்து வருகின்றது. தற்பொழுது 60 வீதமான புனரமைப்புப் பணிகள் முடிவடைந்துள்ளதாகவும், பணிகள் முழுமையடைந்ததும் இக்கோட்டை தேசிய கலாச்சாரப் பொக்கிசமாகவும், வரலாற்று தொல்லியல் பிரதேசமாகவும் பாதுகாக்கப்படும் என அத்துறையின் செயலாளர் நாயகம் செனிரெத் திசநாயக்க தெரிவித்துள்ளார். புனரமைப்புப் பணிகள் பூர்த்தியடைந்ததும், இதைப் பார்வையிடுவதற்காக பெருந்தொகையான உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணிகள் வருகை தருவர் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

போர்த்துகீசரால் கட்டப்பட்ட இக் கோட்டையை 1658இல் டச்சு (நெதர்லாந்து) தளபதி ஹெய்குளொப் வான் கொயின்ல் தலைமையிலான படைகள் கைப்பற்றின. தற்போது நாம் காணும் கோட்டையின் தோற்றம் டச்சுக்காரர் மேற்கொண்ட திருத்தங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது. இந்தக் கோட்டையில் வரலாற்றுப் பெறுமானமுள்ள பல ஸ்தூபிகளும், வீடுகளும் அமைந்துள்ளன.

இந்தக் கோட்டையை முதலில் கட்டிய போர்த்துகீசர் அதை செவ்வக வடிவில் அமைத்திருந்தனர். பின்னர் அதைக் கைப்பற்றிய டச்சுக்காரர்கள், 5 காவற் கோபுரங்கள் கொண்ட நட்சத்திர வடிவிலான கோட்டையாக அதை மாற்றி அமைத்தனர். பின்னர் பிரித்தானியர் தமது ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய போதிலும், அவர்கள் அதில் பெரிய மாற்றங்கள் எதையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

இந்தக் கோட்டைக்குள் அமைந்துள்ள அரசர் மாளிகையும், ராணி மாளிகையும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. யாழ்ப்பாணத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த போர்த்துகீசர், டச்சு, பிரித்தானிய இராணுவத் தளபதிகளும், உயர் அரச அதிகாரிகளும் இந்த மாளிகைகளிலேயே வசித்தனர். 1795இல் இந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பிரித்தானியப் படைகள், இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற 1948 வரை இந்தக் கோட்டையில் நிலை கொண்டிருந்தன. இலங்கையில் இருந்த இராணுவக் கோட்டைகளுள் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் நவீன முறையில் புனரமைக்கப்பட்ட இந்த மாளிகைகளில், யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட அரசு தலைவர்களான பிரதமர் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க, ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன ஆகியோர் தங்கிச் சென்றுள்ளனர்.

அத்துடன் மிக நீண்ட காலம் இந்தக் கோட்டைக்குள் தான் யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலை இயங்கி வந்தது. 1971 ஆயுதக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட ஜே.வி.பி தலைவர் ரோகண விஜேவிர

உட்பட பல அரசியல் தலைவர்கள் இக் கோட்டைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட வரலாறு உண்டு.

கடந்த கால யுத்தத்தால், இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள அகழிகளும், உள் பகுதிகளும் பலத்த சேதத்துக்கு உள்ளாகி இருந்தன. தற்பொழுது இக் கோட்டைப் பகுதியில் நடைபெற்று வரும் அகழ்வாராய்ச்சியின் போது, சீன, ரோமன் நாணயங்களும், இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்த முது மக்கள் தாழிகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் அனுராதபுரத்துக் கால கஜலக்ஸ்சுமி நாணயங்களும், பல மட்பாண்ட வகைகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு செழுமையான வரலாற்றுக் காலத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

அரசாங்கத்துக்கும் தமிழ் இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்களுக்கும் இடையிலான போர் ஆரம்பமானதைத் தொடர்ந்து, கோட்டைக்குள் நிலை கொண்டிருந்த இராணுவத்துக்கும் போராடிகளுக்கும் இடையில் கோட்டையைச் சுற்றிப் பல மோதல் சம்பவங்கள் நடந்தன. 1986இல் இந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய புலிகள் அதை 1995 வரை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தனர். பின்னர் அதை அரசு படைகள் தமது 50 நாள் 'ரிவிரச' இராணுவ நடவடிக்கையின் போது 1995இல் மீண்டும் கைப்பற்றினர்.

புலிகள் இந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்றியிருந்த காலத்தில், இது அந்நியர் கட்டிய கோட்டை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக தவறான புரிதலுடன் (ஆப்பானிஸ்தானில் தலிபான்கள் வரலாற்றுச் சின்னங்களை அழித்தது போல) அதைத் தரமட்டமாக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அக் கோட்டையைக் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்திய சுண்ணாம்புக் கற்களைப் பெயர்த்து எடுத்த புலிகள், அவற்றை கோவிலாக்கண்டியிலிருந்த தமது திறந்த வெளிச் சிசைச்சாலையில் தாம் பிடித்து வைத்திருந்த கைதிகள் மூலம் உடைத்து மாவாக்கி, சீமெந்துக்குப் பதிலாக அதிக விலையில் விற்பனை செய்து பணம் சம்பாதித்தனர்.

இந்தக் கோட்டை அமைந்துள்ள பகுதி யாழ்ப்பாண நகரின் இதயப் பகுதியாகும். முற்றுவெளி மைதானம், துரையப்பா வீளையாட்டு அரங்கு, திறந்தவெளி அரங்கு, யாழ்ப்பாண நூலகம், சுப்பிரமணியம் பூங்கா, நீதிமன்றங்கள், யாழ்ப்பாண கல்லூரி, மணிக்கூட்டுக் கோபுரம், வீரசிங்கம் மண்டபம் என்பன இதற்கு அருகில் அமைந்துள்ளன. யுத்த காலத்தில் அழிந்து போன யாழ்ப்பாணக் சபைக் காரியாலயம் மற்றும் மண்டபம், யாழ்ப்பாணம் தலைமைக் காரியாலயம், அரசாங்க வாடி வீடு, நீகல் தியேட்டர் என்பனவும் இப்பகுதியிலேயே அமைந்திருந்தன.

தற்பொழுது இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோட்டை புனரமைக்கப்படுவதையிட்டு குடாநாட்டு மக்களும், தொல்லியலாளர்களும் மகிழ்ச்சி அடைந்துள்ளனர். தொல்லியல் திணைக்களம் இக் கோட்டையில் மேற்கொள்ளும் அகழ்வாராய்ச்சிப் பணிகளுக்கும், புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் பிரிவு மாணவர்களும், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இராணுவத்தினரும் உதவி வருகின்றனர். *